

ΤΟ ΜΑΤΙ

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

το μάτι
(πατρός)

‘Η “Ανοιξίς!

“ΜΠΟΥΚΕΤΟ,”
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΗΧΕΙΡΗΣΙΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ
Γραμματεὺς ἐπὶ τῆς ὕλης Δις ΝΙΤΣΑ ΚΩΡΩΝΙΟΥ
ΓΡΑΦΕΙΑ: 7 ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ δὲ ἐν ἔτος Δρ. 80
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ > > > Φρ. 80
ΑΓΓΛΙΑΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ > > > Δίρα 1
ΑΜΕΡΙΚΗΣ > > > Δολ. 4
ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΣΑ > > > Διρέτ. 80

Δι' Ἐξάμηναι καὶ Τρίμηναι κατ' ἀναλογίαν
Δι' συνδρομὰν δέον ν' ἀπεσθύνωνται ὡς ἐξῆς:

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,” ΑΘΗΝΑΣ

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡΧ. 1.50

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ Ο ΣΤΙΧΟΣ ΔΡ. 5

Δι' Ἀγγλίας Ἰταλίας ΣΥΜΦΩΝΙΑΙ

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ “Μπουκέτο” μὴ φειδομένη δαπανῶν ἀποστέλλει ἀνταλλάξιμα πρὸς ὅλους τοὺς συνδρομητὰς τοῦ “Μπουκέτο” ἐν τῇ ἐπιστολῇ καὶ τῇ ἐπιστολῇ τὰ τεύχη ἑνὸς φακέλλου ἐν εἰδῇ ἐπιστομῶν ἐγγράφων καὶ τοῖς ἵνα μὴ ἀποκινῶνται εἰς φθορὰν καὶ εἰς ἀπώλειαν. Ἐπὶ τὸ φακέλλου δὲ εἶνε τυπωμένη ἡ λέξις ΕΝ-ΤΥΠΟΝ. Εἰς τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ καὶ εἰς ἀπομακρυνόμενα μέρη τῆς Ἑλλάδος βιοῦντας συνιστάμεν νὰ ἐγγράφωται συνδρομητὰ εἰς τὸ “Μπουκέτο” τὸ ὅποιον θὰ λαμβάνουν τακτικώτατα.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ Κ. Κ. ΕΚΔΟΤΑΣ
ΒΙΒΛΙΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ

ΤΑ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Κ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΕΛΕΙΩΣ ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΘΕΝΤΑ ΚΑΙ ΠΛΟΥΤΙΣΘΕΝΤΑ

ΔΙΑ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΚΑΙ ΝΕΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ

ΓΕΡΜΑΝΙΚΩΝ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΩΝ

ΕΙΔΟΠΟΙΟΥΝ ΤΟΥΣ Κ. Κ. ΕΚΔΟΤΑΣ ΒΙΒΛΙΩΝ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ

ΟΤΙ ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΟΥΝ ΠΑΣΑΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΗΝ

ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΝΑ ΤΗΝ ΕΚΤΕΛΕΣΟΥΝ

ΜΕΤΑΧΥΤΗΤΑ & ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΝ

7 ΛΕΚΑ 7

ΓΕΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 26 - ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 139

Κεφάλαιον καταβεβλημένον 5,000,000,00

Ἀποθεματικά κλπ. 1,651,760,39

ΠΑΣΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΤΡΑΠΕΖΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Ἀγορὰ καὶ πώλησις συναλλάγματος

Ἀγορὰ καὶ πώλησις χρεογράφων

Ἐκτελωνισμοὶ — Ἀποθηκεύσεις

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ: 41) 2, 5, 6 ο) ο

ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ

Θὰ τὰ θεατεύητε ἀφιλόως, ριζικῶς καὶ μὲ τὰς πλείων ὁλο-
τέρας ἐπισκέψεις καὶ ἀνωδύνους στὶ Τέλειον Εὐδατακὸν Ὀδον-
τοιατρεῖον

ΙΩΑΝΝΟΥ Γ. ΠΟΥΤΖΙΔΟΥ

ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΥ ΟΔΟΝΤΟΪΑΤΡΟΥ

διπλωματούχου τῆς Σχολῆς Παρισίων ΕΑΡ δὲ ἐν εἰδικῶς ἐπὶ τε-
τραετίᾳ ἐσπούδασεν. Ἐξασκηθὲν εἰς τὰ στοματολογικὰ εἰς
τὰ νοσοκομεῖα τῶν ΠΑΡΙΣΙΩΝ ST ANTOINE καὶ LARIBO-
SIERE. Ἐργασθὲν ἐπ' ἀρκετὸν εἰς ὁδοντοιατρεῖα Μασσα-
λίας καὶ Λυώνος. Ἐφαρμόζοντας ὅλους νέας μεθόδους καὶ τεχνί-
κων πενόντων ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν μὲ ἐγγύησιν ὅλας τὰς
παθήσεις τοῦ στόματος καὶ ὁδόντων ἀνωδύνους καὶ ριζικῶς ὀ-
λίτιδας καὶ PRORRHEE ALVEOLAIN ἀσφαλῶς καὶ ριζικῶς
Ἀνομιλίας ὁδόντων τῶν μικρῶν παιδίων ἀσφαλῶς καὶ ἐπιστημι-
νικῶς. Σπργίσεις ἐντὸς τῶν πλέον ὀλιγοτέρων ἡμερῶν. Γέφυραι
ὁδοντοστοιχίαι κ. ἄ. ἐφαρμόζονται ἐπιστημονικῶς.

ΛΕΧΕΤΑΙ: 9-12 π. μ. καὶ 3-7 μ. μ. ὡς καὶ ἐπὶ συνεντεύξε-
55 - Ὀδὸς Γ'. Σεπτεμβρίου - 55
2ον πάτωμα

EAU DE COLOGNE

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ

ΠΩΛΕΙ ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Α. Λ. ΤΣΟΡΩΝΗ

ΒΟΥΛΗΣ & ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΗ II

Προσβία συγχρη δρωντων SPECI-

ALITÉS ὡς καὶ βαφὴ τριχῶν ἀρίστη.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

ΟΙΝΩΝ & ΟΙΝΟΠΝΕΤΜΑΤΩΝ

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΤΑΙΡΙΚΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΟΛΟ- (ΔΡΑΧ. 13 000.000.—
ΚΛΗΡΩΣ ΚΑΤΑΒΕΒΑΛΜΕΝΟΝ)
ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ ΜΕΧΡΙ 31 ΔΕ- (» 3.384.848.35
ΚΕΜΒΡΙΟΥ 1921)

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ ΚΑΙ ΟΙΝΑΠΟΘΗΚΑΙ

Ἐν Μύλοις (Ἀθηνῶν), Ἐλευσίῃ, Καλάμῃ, Θεσσαλο-
νίκῃ, Πάτραις, Ἀχαΐᾳ, Πάρῳ, Κόμῃ, Βελίᾳ, Γα-
στούνῃ, Βροχάτῳ, Δουκάδῃ, Σάμῳ, Ἀλιβερίῳ,
Μαριπούλῳ (Ἀττικῆς).

ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

Οἶνοι: Λευκοί, Ἐρυθροί, Γλυκοί, Μοσχάτοι. Εἰς
φιάλας: Ἐπιτραπέζιοι, τονωτικοί, θρεπτικοί.
Βερμυὺτ ἐκ φυσικοῦ Μοσχάτου. ΚΟ-
ΝΙΑΚ ἀρίστης ποιότητος ἐκ παλαιῶν
ἀποστάγματος.

Τὰ καλλιτεχνικώτερα κοσμήματα
ΕΚ ΠΛΑΤΙΝΗΣ
κατασκευάζονται στοὺς Κελκίδι καὶ Παπακωνσταντίνου
11 Καραγεώργη 11

15 Ἰουνίου 1924

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

113

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΑΥΤΟ ΤΟ ΓΟΥΡΟΥΝΙ Ο ΜΟΡΕΝ!

Υπὸ Γενὸς δὲ Μωπασσάν

ἰά στάσον, φίλε μου, εἶπα τοῦ Λαμπάρμπ, ἐπρόφερες
τώρα δὲ αὐτὲς τῆς τέσσαρες λέξεις: «Αὐτὸ τὸ γου-
ρουνὶ ὁ Μορέν». Πῶς διάβολο, δὲν ἄκουσα ποτὲ μου νὰ
μιλοῦν γιὰ τὸ Μορέν, δίχως νὰ τὸν ποῦν γουρουνὶ. Ὁ
Λαμπάρμπ, ποῦ εἶνε σήμερα βουλευτὴς μὲ κῆταζε μὲ
τὰ περίεργα σὰν τῆς νυκτερίδας μάτια του καὶ μοῦπε:
— «Πῶς; εἶσαι ἀπὸ τῆ Ροσέλλ, καὶ δὲν ξέρεις τὴν
ἱστορία τοῦ Μορέν;» Ὁμολόγησα πῶς δὲν ἤξερα τὴν
ἱστορία τοῦ Μορέν. Ὁ Λαμπάρμπ τότε, ἔτριψε τὰ χεῖρα του καὶ
ἄρχισε νὰ διηγῆται:

— Θὰ γνῶρισε, βέβαια, δίχως ἄλλο τὸν Μορέν καὶ θὰ θυμᾶσαι
τὸ μεγάλο του ἐμπορικὸ πού εἶχε ἐπάνω στὴ προκυμαία τῆς Ρο-
σέλλ;

— Ναι, πολὺ καλὰ.

— Δοκίμῳ μᾶθε πῶς στὰ 1862 ἢ 63 ὁ Μορέν πῆγε νὰ περάσῃ
δεκαπέντε μέρες στὴ Παρίσι γιὰ νὰ διασκεδάσῃ μὲ τὴν πρόφασιν
ὅμως πῶς θὰ πωνοῖε γιὰ τὸ ἐμπορικὸ του. Ἔφριξε τί θὰ ποῦν γιὰ
ἐνὰ ἐμπορὸ ἐπαγωγίῳ, δεκαπέντε μέρες στὴ Παρίσι. Τοῦ ἀνάβουν
τὸ αἷμα. Κάθε βράδυ θεάτρα σχέσις μὲ γυναῖκες, ἐνὰς ἀδιάκο-
πος ἐρεθισμὸς τοῦ πνεύματος. Ἐστρελλοῦνται κανεῖς. Δὲν βλέπει
παρὰ χορεύτρες μὲ μαγιο, θεατρίνες μὲ πολὺ ἀνοιχτὰ ντε-
κολτέ, γάμπες στογγυλές, παχουλὲς ὤμους...

Καὶ φεύγει τέλος μὲ τὴ καρδιά ἀκόμα ταραγμένη, μὲ γαρύ-
μην τὴν ψυχὴ μὲ γὰποια ὀρεῖ γιὰ ῥιλιὰ, πού σὰς γαργολάνε τὰ
χεῖρα.

Ὁ Μορέν βρισκόταν σ' αὐτὴ τὴν κατάστασιν ὅταν πῆρε τὸ εἰσιτή-
ριό του γιὰ νὰ γυρῇ ἀπ' τὸ ἀμστρολὸ Γ. ῥίρι στὴ Ροσέλλ, μὲ τὸ
ἔσπρες τῶν 8. 40'. τὸ βράδυ. Βηράτιζε ἀνήσυχος, γεμάτος θλίψιν,
μέσα στὴ μεγάλη ἰθυσία ἀναμονῆς τοῦ σιδηροδρόμου τῆς Ὀρλεὰ
τῆς, ὅταν ἔξαφνα στάθηκε ἀπότομα μπροστὰ σὲ μιά νέα πού φι-
λοῦσε μιά ἡλιωμένη κυρία. Εἶπεν ἀνεσηκώσας τὸ βέλο τῆς καὶ ἀπὸ
τὸ θαυμασμὸ του ὁ Μορέν ψιθύρισε: — «Ὁμμερφο, κομμάτι, μιά
φορὰ!»

Σὰν ἀπεχαιρέτισε τὴ γερὰ ἢ νέα μάτρε μέσα στὴν αἰθούσα
ἀναμονῆς καὶ ὁ Μορέν τὴν ἀκολούθησε. «Ἐλαίνα βγήκε στὴ προ-
κυρὰ, καὶ ὁ Μορέν τὴν ἀκολούθησε. Ἐπειτὰ ἀνέβηκε μέσα σ'
ἐνὰ ἀδειο βαγόνι, καὶ ὁ Μορέν τὴν ἀκολούθησε πάλι.

Εἶπε λίγους ταξιδιωτικὰς γιὰ τὸ ἔσπρες. Ἡ μηχανὴ σφύ-
ριξε καὶ τὸ τραῖν ξεκίνησε. Μήτκιν στὶ ἴδιο βαγόνι. Ἦσαν
ὁλομόνοι!

Ὁ Μορέν τὴν ἔτρωγε μὲ τὰ μάτια του. Ὅταν δέκα ἐν-
νὰ ἔως εἴκοσι ἐτῶν. Ξανθὴ, ὑψηλὴ, ξοηρὴ. Τύλιζε τὰ πόδια
τῆς μὲ μιά ταξιδιωτικὴ κουβέρτα καὶ χαλῶθηκε ἐπάνω στὸ
κάθισμα γιὰ νὰ κοιμηθῇ.

Ὁ Μορέν συλλογίζετο: «Τί γὰναι;» καὶ τοῦ περνοῦσαν
ἀπὸ τὸ μυαλὸ χίλιες ὑποθέσεις, χίλια σχέδια. Ἐλεγε μέσα
του. Διηγοῦνταν τόσες σιδηροδρομικὰς ἐρωτικὰς περιπέτειες.
Τὸς νὰ παρουσιάσεται καὶ σὲ μένα τώρα καμμιὰ. Ποιὸς

ξέρει; Μιά καλὴ τύχη ἔρχεται τόσο γρήγορα. Θὰ
ἔφθανε νάμαι μόνον τολμηρός. Μήπως ὁ Λαντὼν
δὲν ἔλεγε: — «Θάρος, θάρος καὶ πάντα θάρος!»
Ἐὰν δὲν τῶπε ὁ Λαντὼν, θὰ τῶπε ὁ Μιραμπώ. Τέ-
λος, δὲ σημαίνει... Μὰ ἔλα πού δὲν ἔχω θάρρος, ἐδῶ
εἶναι ὁ κόμπος!..

Ἀρχισε τότε νὰ κάμνῃ συνδυασμοὺς πού θὰ τὸν
ἐκαμαν νὰ θριαβεύσῃ. Ἐφαντάζετο ἐνὰ ἱστορικὸν τρόπο γνωριμίας,
καὶ μικροεκδουλεύσεις, πού θὰ τῆς ἔκαμε, μιά ξοηρὴ συνομιλία,
εὐγενικὴ πού θάπαυρε τέλος μιά ἐξομολόγησιν πού θὰ τελείωνε...
μὲ κείνο πού φαντάζεσθε...

Μὰ κείνο πού τοῦ ἔλεγε πάντα ἦταν ἡ ἀρχή, ἡ ἀφορμή. Καὶ
ἐπερ' ἔμενε μιά ἐνδοτικὴ περίστασις, μὲ τὴν καρδιά ἀνάστατη, μὲ τὸ
μυαλὸ ἀνω κάτω.

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ ὅμως ἡ νύχτα περνοῦσε καὶ τὸ ὁμοῖο κο-
ρίτσι κοιμόταν πάντα, ἐνῶ ὁ Μορέν ἐξαδύλαζε πῶς θὰ τὰ κατα-
φύρῃ. Σήμερας καὶ σὲ λίγο ὁ ἥλιος ἐσκαρπίζει τῆς πρώτης ἀκτίνης
του, μακρὲς, φωτεινὲς ἀκτίνες πού ἐρχόνταν ἀπὸ τὸ ἄκρο τοῦ ὀρί-
ζοντος καὶ ἔπειτα ἐπάνω στὸ γλυκὺ πρόσωπο τῆς κοιμωμένης.

Αὐτὴ ἐξύπνησε, ἀνασηκώθηκε, κῆταζε τὴν ἐξοχή, κῆταζε τὸ
Μορέν καὶ χαμογέλασε. Ἐχαμογέλασε σὰν γυναῖκα εὐτυχισμένη, μ'
ἐνὰ χαμόγελο ἐξορίαστο καὶ χαρῶδες. Ὁ Μορέν ἐννοῶσε τρομερὲς
μέσα του. Δίχως ἀμφιβολία τὸ χαμόγελο ἐκείνο ἦταν γι' αὐτόν, ἦ-
ταν μιά μυστικὴ πρόσκλησις, τὸ ονειρεμένο σύνθημα πού περιέμενε.

Τὸ χαμόγελο αὐτὸ ἐσημεινέτω: — «Βλάκας εἶσαι, ἀνόητος
εἶσαι, κούτσος εἶσαι νὰ μένῃς αὐτοῦ σὰν κούτσος ἀπὸ χθὲς τὸ
βράδυ κορφομένος στὸ κἀθισμά σου...» Αἰσθὼν κῆταζε μὲ, δὲν
ἦναι χαϊτωμένη; Καὶ μένει ἐστὶ μιά ὀλόκληρη νύχτα, μὲ μιά ὀ-
μορφὴ γυναῖκα ἀντίρροπος, χωρὶς νὰ τολμήσῃ τίποτε, βλακέντις.

Ὁ Μορέν τάχασε μὴ βρισκόντος μιά λέξι καταλλήλη, ἐνὰ κο-
πιμένο, εἶπαι γιὰ νὰ πῇ εἰς τέλος ὅτι διήκατε. Μὰ δὲν εὐρίσκει
τίποτε, τίποτε. Τότε ἐσκαρπίζει: «Ὅτι γίνῃ ἄς γίνῃ ἐμπρός!» Καὶ
ἀπότομα, χωρὶς νὰ φωνάξῃ «προσοχή!», πορρωτέρως πρὸς τὰ χεῖρα
τεντωμένα, μὲ τὰ χεῖρα λαμβάνει, τὴν ἀρτάζει, τὴν ἀγκάλλει καὶ
τὴν φίλη!

Ἐκείνη μ' ἐνὰ πῆδημα πετάχθηκε ἐπάνω φωνάζοντας: — «Βο-
ήθεια!» Ἀνοίξε τὴν πόρτα, ἔκαμε χειρονομίας, μὲ τὰ χεῖρα
τῆς κατατρομαγμένη, ἐνῶ ὁ Μορέν, σαστισμένος, βέβαιος πῶς
θὰ γκαρμίζονταν στὴς ῥάγες, τὴν κρατοῦσε ἀπὸ τὸ μισοφόρι
τραυλίζοντας: — «Καί... ὦ!... κυρία!»

Τὸ τραῖν λιγόστευε τὸ δρόμο του καὶ στάθηκε. Ἀπὸ
σιδηροδρομικοὺς ὑπάλληλους ἔτρεξαν ἀμέσως πρὸς τ' ἀελλαι-
σμένα αἰμάτια τῆς νέας, πού ἐσθώθηκε στὰ χεῖρα τῶν τραυ-
λίζοντας: — «Ἐλῆτες ὁ παλινδρομὸς θέλει... θέλει... νὰ μὲ
...» καὶ λιποθύμησε. Εἶχαν φθάσει στὸ σταθμὸν τοῦ Μο-
ρέν. Ὁ ἀστυνόμος πού ἦταν παρὼν ἐκεῖ συνέλαβε τὸν Μορέν.

Ὅταν τὸ θῆμα τῆς κατηγορίας του ἀνῆλθε, ἔδωσε τὴν κα-
τάθεσιν του. Ἡ ἐξουσία ἀπήγγειλε τὴν κατηγορία. Καὶ ὁ φτο-

χός έμπορος έφθασε σπίτι του μόλις τὸ βράδυ με μιὰ καταγγελία στὴ ράχι του ἐπὶ προσβολῇ τῶν δημοσίων ἡθῶν.

II

Ἦμουν τότε ἀρξισυντάκτης εἰς τὴν ἐφημερίδα ὁ «Φάρος τῶν Σαρέντ» καὶ βλέπομαστέ μετὰ Μορέν κάθε βράδυ, στὸ ἐμπορικὸ καφενεῖο.

Ἦρθε καὶ με βοήθη τὴν ἐπομένη τοῦ παθήματός του μὴ ξεροντας τί να κάνει. Τοῦ εἶπα καθαρά: «Εἶσαι ἓνα γουρὺνι! Δὲν γέρεται ἐστὶ ὁ κόσμος». Ἐκλαψε ἡ γυναῖκα του τὸν εἶχε δειρεῖ κι' ὁ ἴδιος ἔβλεπε πὼς καταστρεφότανε στὴ δουλειά του, πὼς τὸ νομὸν τοῦ κυλίστηκε στὴ λάσπη, πὼς ἀτιμάστηκε. Ὡς καὶ οἱ φίλοι του ἀγανακτισμένοι δὲν τὸν χαιρετοῦσαν πειά. Τέλος μ' ἔκαμε νὰ τὸν λυπηθῶ καὶ φώναξα τὸν συνεργάτη μου, τὸ Ριβέ, ἓνα μεριμπαντάκο καὶ καλὸ σύμβουλο γιὰ νὰ πάρω τὴ γνώμη του.

Με συμβούλευσε νὰ κυτᾶω νὰ βρῶ τὸν εἰσαγγελέα πού ἦταν φίλος μου. Ἐστειλά τὸ Μορέν σπίτι του καὶ πήγα στὸν εἰσαγγελέα. Ἐμαθα πὼς ἡ παθοῦσα ἦταν ἓνα νεὸ κορίτσι, ἡ δεσποινὶς Ἀνριέττα Μποννέλ, ποὺ μόλις εἶχε πάρει τὸ διπλῶμά της, γιὰ δασκάλα, στὸ Παρίσι καὶ ὁραφανὴ ἀπὸ μάννα καὶ πατέρα πηγαινε νὰ περάσῃ τὴν διακοπὴς στὸ Μαρσέ, ὅπου εἶχε ἓνα θεῖο καὶ μιὰ θεῖα μικρονοικοκυραίους καὶ καλοὺς ἀνθρώπους.

Ἐκεῖνο πού χειροτέρευε τὴ θέσι τοῦ Μορέν ἦταν πὼς τὸν εἶχε καταγγεῖλει ὁ θεῖος. Ὁ δημοσίος κατήγορος ἦταν διατεθειμένος νὰ σκεπαστῇ ὑπόθεσι ἀν' ὁ θεῖος ἀπέσυρε τὴν καταγγελία.

Γύρισα στοῦ Μορέν. Τὸν βρήκα στὸ κρεβάτι του ἀρροστον ἀπὸ τὴ συγκίνησι κι' ἀπὸ τὴ θλίψι. Ἡ γυναῖκα του, μιὰ γυναικά, κἀρα ἔως ἐκεῖ ἀπάνω, κοκαλιάρη καὶ γεννάτη, τὴν κακομεταχειρίζονταν: δὲν τὸν ἄφηνε σὲ ἡσυχία. Μ' ἔβαλε στὸ δωμάτιό του, φωνάζοντάς μου, κατὰ πρόσωπο:

Ἦρθατε νὰ δῖτε αὐτὸ τὸ γουρὺνι, τὸ Μορέν, ὁρίστε καμαρώστε τὸν!...

Ἐξέθεσα στὸ Μορέν τὴν κ' τάστασι καὶ με παρακάλεσε νὰ πάω νὰ βρῶ τὴν οἰκογένεια. Ἡ ἀποστολὴ μου ἦταν λεπτὴ, μὰ δέχθηκε.

Ἐπειδὴ δὲν ἤθελα νὰ πάω μόνος μου στὸ σπίτι τῶν θεῶν τῆς νέας, παρακάλεσα τὸ Ριβέ μετὰ τὴ συμφωνία νὰ φεύγαμε ἀμέσως γιὰτὶ τὴν ἄλλη μέρα τὸ ἀπόγευμα ἔλα μιὰ ἐπείγουσα δουλειά στὴν Τορέλλ, κι' ἐστὶ, δυὸ ὥρες ἡμέωτερα, γυποποιάμα τὴν πόρτα ἐνὸς κοιμητοῦ ἐξοχικοῦ σπιτιοῦ. Ἦλθε καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο.

Ἦλθε καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο.

Ἦλθε καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο.

Ἦλθε καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο.

Ἦλθε καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο.

Ἦλθε καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο.

Ἦλθε καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο.

Ἦλθε καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο.

Ἦλθε καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο.

Ἦλθε καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο.

Ἦλθε καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο.

Ἦλθε καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο.

Ἐγέλασε πειδὸν δυνάτ' αὐτὸ καὶ φάνηκαν ὅλα τῆς τὰ δοντάκια. Ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία ὡς τὴν δρᾶσι κύριε, εἶπε, ὑπάρχει πολὺ δὴ στῆμα...

Παραξενεύθηκα γιὰ τὴ φράσι τῆς, ἀν καὶ ἦταν λίγο σκοτεινὴ. Τὴ ρώτησα ἀπότομα: — Λοιπὸν, ἀν σὰς φιλοῦσα ἐγὼ τώρα, τί θέ κανάτε; »

Στάθηκε γιὰ μιὰ στιγμή γιὰ νὰ με παρατηρήσῃ ἀπὸ πάνω καὶ κάτω κι' εἶπετα μου: — «ὦ! γιὰ σὰς ἀλλάζει τὸ πρᾶγμα. Πρὶν προσφάτως νὰ κουνήθῃ γιὰ νὰ μοῦ ξεφύγῃ τῆς εἶχα καὶ λήσῃ ἓνα φίλι στὸ μάγουλο. Παραμύρισε, μὰ ἦταν ἀργά πειά. Ἐπειτα εἶπε: — Λοιπὸν δὲν ντρέπεσθε βλέπω, οὐτε αἰεῖ! Μὰ μὴ τὸ ξανακάνετε πειὰ αὐτὸ. Ἀκούτε; »

Ἐλαβα ὕψος ταπεινὸ καὶ τῆς εἶπα σιγά: «ὦ! δεσποινίς, ἐγὼ γιὰ μένα, ἐγὼ ὄρεξῃ νὰ περάσω ἀπὸ τὸ δικαστήριον γιὰ τὸν λόγον πού θὰ περάσῃ κι' ὁ Μορέν».

Ἐξακρίσθηκε στὰ γέλια καὶ μοῦ εἶπε: — Τὴν ἀστείον πού εἰσθε! Δὲν εἶχε ἀκόμα τελειώσει τὴ φράσι τῆς καὶ τὴν κρατοῦσα μέσα στὴν ἀγκαλιά μου καὶ τὴν ἐγγέμια ἡλιά χορταστικά, παντοῦ ὅπου εὗρισκα θεοί, στὰ μαλλιά, στὸν τῶπο, στὰ μύτια, στὸ στόμα καίποτε, στὰ μάγουλα, παντοῦ ὅπου τὸ πρόσωπο γιὰτὶ πάντα ἄφινε κάποιον μέρος ἀνοικτὸ γιὰ νὰ περατοῦν τ' ἄλλα.

Μοῦ ξεφύγε κατακόρη καὶ πληγωμένη. «Εἰσθε ἓνας χυδαῖος κύριε, μοῦ εἶπε καὶ φταῖον ἐγὼ πὺ κάθησα καὶ σὰς ἀκούσα».

Τὰ πρᾶγματα ἦσαν λίγο σκούρα, μὰ μοῦ κατέβηκε μιὰ ἑμπνεῖσις: — Δεσποινίς, σὰς ἀγαπῶ ἓνα χρόνον τώρα! »

Σήκωσε τὰ μάτια τῆς μ' ἀληθινὴ ἐκπλήξι. Τῆς ἐπαύλα: — Ἀλήθεια, δεσποινίς, ἀκούσατέ με. Δὲ γινώσκω τὸ Μορέν καὶ λίγο με νοιάζει γιὰ δαῦτον. Ἀν πᾶρ σὴν λακὴ ἢ στὰ δικαστήρια, τὸ ἴδιο μοῦ κάνει. Σὰς εἶπα ἔγω περὶ αὐτοῦ πέρα, πῶς ἀπ' τὰ κάγκελα. Μόλις σὰς ἀπὸ κρυφὰ ἐνοιώσα κάποιον τρεμουῖα μέσα μου κι' ἀπὸ αὐτὸ ἡ εἰκόνα σας δὲν ἔφυγε ἀπὸ τὰ μάτια μου. Εἴτε με στέψετε, εἴτε δὲν με πιστέψετε, τὸ ἴδιο μοῦ κάνει. Σὲ ἐλάτρενα. Ἡ ἀγάμηνίς σας μ' ἀκολουθοῦσε παντοῦ. Ἡ θεῖα νὸ σὰς ξαναδῶ. Ἐλαβα ἀφορμὴν νὰ ἐνθύσει τὸν κτήνους αὐτοῦ τοῦ Μορέν, καὶ νύμμαι! Αἱ περιστάσεις μ' ἔκαμαν νὰ περάσω τὰ ὅρια. Συγχωρήστε με γιὰ ὅτι σὰς ἔκαμα συγχωρήστε με.

Προσπαθοῦσε ν' ἀνακαλύψῃ τὴν ἀλήθειαν στὸ βλέμμα μου, ἐτοιμὴ νὰ ξανακαμολέσῃ. Ἐμοῦ μοῦρσιε: «Ψευτὴς». Ἐσήκωσα τὸ χέρι μου καὶ με τὸ νο ἐλικρινέας (μὰ θαρρὼ πὼς ἦμουν πάντα ἐλικρινής), τῆς εἶπα: «Σὰς ὀρκίζομαι πὼς λέω ἀλήθειαν».

Ἐκεῖνη εἶπεν ἁπλῶς, «Εἰς δὴ!»

Εἵμαστε μόνον, κατὰμονοι, γιὰτὶ ὁ Ριβέ καὶ ὁ θεῖος τῆς καθότανε μέσα στοὺς γυριστοὺς δωματίους. Τῆς ἔκαμα μιὰ ἀληθινὴ, μακρὰ, γλυκαῖα ἐξομολόγησι σπῆγοντας καὶ φιλοῦντας τὰ δάχτυλά της.

Τῆς μιλοῦσα σιγανὰ μέσα στὰ σιγὰ μαλινάκια τῆς, πὺ σκεπάζαν τ' αὐτάκια της. Ἐφανόταν σὰν ἀνισθητὴ, τόσο εἶχε μαγεῖθῃ.

Ἐπειτα τὸ χέρι τῆς συνήτησε τὸ δικόμου καὶ τὸ ἔσφιξε κρυφὰ ἀπὸ τὴ μέσοι αὐτῆς μ' ἓνα σφιγμὸν τρεμουλιαστὸ, πὺ δυνάμει ὀλοένα. Δὲν ἐσάλνε διόλου πειά. Τὸ στόμα μου ἐκλάσθη τὸ μάγουλό της κι' ἔβρανα τὰ χεῖλιά μου χωρὶς νὰ τὴ ζητήσουν βῆκαν τὰ δικά της. Βίσταζε τόσο, τόσο, τὸ φίλι ἐκείνο. Καὶ θὰ με στοῦσε ἀκόμα πειδὸν πολὺ ἀν δὲν σκουγα ἓνα «χι, χι» λίγα βήματα πῶς μου.

Ἐκεῖνη ἔφυγε ἀνάμεσα σὲ κάτι δεντρᾶκια. Γύρισα κι' εἶδα τὸ Ριβέ πὺ μ' ἐπλησίαζε.

Στάθηκε στὴ μέση τοῦ δρόμου καὶ μοῦρε χωρὶς νὰ γελᾷ: «Ἐστὶ σιᾶχνεις ἐσὺ τῆς δουλειᾶς αὐτοῦ τοῦ γουρουνιῦ τοῦ Μορέν».

III

Τὸ δειπνὸ μ' ἔκαμε νὰ χάσω τὸ μυαλό μου. Καθόμουν πᾶν τῆς καὶ τὸ χέρι τῆς συναντοῦσε ἀδιάκοπα τὸ δικό μου κατὰ ἀπὸ τὸ τραπεζομάντηλο. Τὸ πόδι μου πατοῦσε τὸ πόδι της κι' οἱ ματιὰς μας συναντῶνταν κι' ἔσμιγαν.

Ἐκάναμε ὕστερα ἓνα γῆρο μὲ τὸ φρεγγάρι καὶ τῆς ψιθυροῦσα στὴν ψυχὴ τῆς ὅλα τὰ γλυκολογὰ πὺ μούρχονταν ἀπὸ τὰ βῆθῃ τῆς καρδιάς μου. Τὴν ἀγκάλιασα σφιχτὰ, τὴ φιλοῦσα κάθε στιγμὴ καὶ λώντας τὰ χεῖλιά μου στὰ δικά της. Μερσοτά μὰς ὁ θεῖος καὶ ὁ Ριβέ συστῆσαν. Οἱ σκιὲς τῶν τῶν ἀκολουθοῦσαν σοφὰ ἐπὶ στὴν ἄμμο τῶν δωματίων.

Γυρίσαμε σπίτι. Σὲ λίγο ὁ ὑπάλληλος τοῦ τηλεγραφεῖου ἔφερε ἓνα τηλεγράφημα ἀπὸ τὴ θεῖα πὺ ἀνῆγγελλε ὅτι θὰ ἐρχόταν αὐριό τὸ πρῶτὸ εἰπὰ μὲ τὸ πρῶτο τραῖν.

Ὁ θεῖος εἶπε: «Λοιπὸν, Ἀνριέττα, πῆγαινε νὰ δειξῇς τοῖς κυρίους τὰ δωματῖά των». Τὸν καληνυχτήσαμεν με χειραφίμης καὶ ἔβηκαμε.

Εὐθὺς πὺ βρεθίκαμε μόνον, τὴν ξαναπῆρα στὴν ἀγκαλιά μου πορτοκαθόντας καὶ τῆς πᾶσα τὰ λογικά καὶ νὰ νικήσω τὴν ἀντίστασιν τῆς. Ἀλλὰ μόλις κατάλαβε πὼς θὰ λιποθυμήσῃ, ἔφυγε.

Ἐγὼ κώχτηκα μέσα στὰ ρούχα καταπεισμένος, ἐρεθισμένος, παραγμένος, ἔξορνας πὼς δὲν θὰ κοιμώμουν, κι' ἐκεῖ πὺ πορτοκαθόντας νάβρω τὴν ἀδελφότητα μπορεῖ νὰ εἶχα κάμει, κάποιος μοῦ

Ἦλθε καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο.

Ἦλθε καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο.

Ἦλθε καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο.

Ἦλθε καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο.

Ἦλθε καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο.

Ἦλθε καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο.

Ἦλθε καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο.

Ἦλθε καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο.

Ἦλθε καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο.

Ἦλθε καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο.

Ἦλθε καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο.

Ἦλθε καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο. Ὁ θεῖος καὶ μὰς ἀνοίξε ἓνα θυροφύλακτο.

μετὰ τὸν χέρι στὸ χέρι.

Τὴ πῆγαινε νὰ κάνω; Οὔτε σκεπτόμουν πειά. Ἦθελα νὰ τὴν εὗρω.

Κι' ἄρχισα νὰ ἐπιθεωρῶ τῆς πόρτες, πολεμώντας ν' ἀνακαλύψω τὴ δική της. Μὰ δὲν μπορούσα νὰ δὴνηθῶ ἀπὸ τίποτε. Ἐπῆσα στὴν τυχὴ ἓνα κλειδί καὶ τὸ γύρισα. Ἀνοίξε καὶ μπῆκα... Ἡ Ἀνριέττα καθισμένη στὸ κρεβάτι τῆς με ἐκύτταζεν ἐκπληκτῇ.

Τότε ἐσπρώξα σιγὰ τὸ σῆμα, τὴν ἐπλησίασα πατώντας πάνω στὰ γόνα καὶ τῆς εἶπα: «Ἐλθὲ μὲς δεσποινίς, νὰ σὰς ἐξηγήσω κάτι γιὰ νὰ διαβάσω». Ἐκείνη ἀντιστεκόταν. Μὰ σὲ λίγο ἄνοιξε τὸ βιβλίο πὺ ἐρητοῦσα. Ἦταν ἀληθινὰ, τὸ θαυμασιώτερο μυθιστόρημα καὶ τὸ πειδὸν θεῖο ποίημα.

Μιὰ καὶ γύρισα τὴν πρώτη σελίδα, μ' ἄφισε νὰ τὸ διατρέξω ὅπως ἤθελα. Καὶ φυλλομέτρησα τόσα κεφάλαια, πὺ τὰ κερία μὰς ἔλυσαν ἔως τὴν ἀκρῇ.

Ἐπειτα ἀφῶ τὴν εὐχαρίστησα, ξαναγύρισα πατώντας στὰ γόνα στὴν κάμαρά μου.

Μὰ φωνή, ἡ φωνὴ τοῦ Ριβέ, μοῦ ψιθύρισε κατὰμουτρα. «Τέλος πάντων ἀκόμη δὲν τελείωσε τὴ δουλειά αὐτοῦ τοῦ γουρουνιῦ τοῦ Μορέν».

Ἀπὸ τῆς ἐπᾶ τὸ πρῶτὸ μὸφρε ἡ ἴδια τὸ κουπάκι μετὰ τὴν σκολάτα. Δὲν ἦπα ποτέ μου παρόμοια. Μιὰ σκολάτα νὰ τὴν ρουφᾷ καὶ νὰ πεδαῖνι. Μαλακὴ, βελουδένια, μυρωδάτη, μεδυσιτικὴ. Δὲν μπορούσα νὰ ἐξοκλήσω τὸ στόμα μου ἀπὸ τὰ χεῖλιά του... φλυτάνου τῆς.

Μόλις ἔφυγεν ἡ Ἀνριέττα μπῆκε ὁ Ριβέ. Φαινότανε λίγο νευρικός, ἐρεθισμένος σὰν νὰ μὴν κομῆθηκε καθόλου τὴν νύκτα καὶ μοῦρε μὲ τὸν δύσθυμο: «Ἀν ἐξακολουθήσεις ἐστὶ σοῦ τὸ λέω πὼς δὲν χαλᾷς στὸ τέλος τῆς δουλειᾶς αὐτοῦ τοῦ γουρουνιῦ τοῦ Μορέν».

Στῆς ὁκτὼ ἦρθε ἡ θεῖα. Ἡ συζήτησις δὲν βάσταζε πολὺ. Οἱ καλοὶ ἄνθρωποι ἀπέσυραν τὴν καταγγελία κι' ἐγὼ θ' ἄφινα πεντακόσια φράγκα καὶ τὸν φτοχὸς τοῦ τόπου.

Θέλησαν τότε νὰ μὲς κρατήσουν καὶ τὴν ἡμέρα. Ὁργανώσανε μάλιστα μιὰ ἐκδρομὴ νὰ πάμε νὰ ἐπισκεφθῶμε τὰ ἀρχαία. Ἡ Ἀνριέττα πῶς ἀπὸ τὴν ῥαγὴ τῆς θεῖας τῆς, μοῦ ἔνερψε μὲ κινήματα τῆς κεφαλῆς «Ναι, μείνατε λοιπὸν. Ἐγὼ δέχθηκα, μὰ ὁ Ριβέ φαίνεται νὰ φύγουν».

Τὸν πῆρα ἰδιαιτέρως, τὸν παρακάλεσα, τὸν ἰκέτευσα. Τοῦ εἶπα: «Ἐλὰ λοιπὸν. Ριβέ, μοῦ, κάνε το γιὰ μένα». Ἀλλὰ φαινόταν ἀπελπιμένος καὶ μοῦ ἐπανελάμβανε κατὰμουτρα: «Ἀρκετὰ εὐχαριστήθηκα, καταλαβαίνεις, ἀπὸ τὴ δουλειά τοῦ γουρουνιῦ αὐτοῦ τοῦ Μορέν».

Ἐστὶ ἀναγκάσθηκα νὰ φύγω κι' ἐγὼ.

Ὅταν ἐφθάσαμε στὰ γραφεῖα τοῦ Φάρο, παρατήρησα πὼς μὰς περίμενε πολλὸς κόσμος... Μόλις μὰς εἶδαν ἐφώνησαν: «Λοιπὸν, διορθώσατε τὴ δουλειά αὐτοῦ τοῦ γουρουνιῦ τοῦ Μορέν».

Μάλιστα, τελείωσε, χωρὶς εἰς τὸν Λαμπράμν.

Καὶ τραβήξαμε στὸ σπίτι τοῦ Μορέν.

Ἦταν ἐκπληκτικὸς σὲ μιὰ πολυθρόνα με συναισιμούς στα πόδια καὶ με κρύα καταπλάσματα στοὺς ὀφθαλμούς. Ἡ γυναῖκα του τὸν ἀγκούκταζε σὰν τίγρις ἐτοιμὴ νὰ τὸν καταβροχθίσῃ.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Η ΓΑΤΑ ΔΙΑ ΜΕΣ Υ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

«Η γάτα και η τίγρις.— Η γάτες και οι Μάγοι.— Η γάτα και οι Κανίβαλοι.— Ο Μυλόρδος των γάτων.— Η γάτα και η ζωντανή φική.— Η γάτα και η ποίηση.— Ο εκφυλισμός της Ράτσας.— Η γάτα και η γεροντοκορία.

κεφθήτε πώς βρίσκεσθε για μία στιγμή σ' ένα απέραντο δάσος, σ' ένα δρυμώνα των Ινδιών. Ο ήλιος φλογίζει τα πάν α... Σιωπή και μυστήριο!... Έξαφνα κάτω από τα δένδρα άνηχεί για λίγα λεπτά ο βρυχηθμός της τίγρις.
— Νάτην! Σηκώνεται όρθια, τινάζει το λυγρό σώμα της και σκάβει με τα τρομερά νύχια της τα χαλύβδινα, τη γή...
Παρέχει κινούνται τα ξηρά χόρτα και σημειώνουν την διάβασι κάποιου άλλου ζώου.
Η τίγρις απλώνεται εις το χώμα έντεινεί την ελαστικότητα της όσφυς της και πηδά επάνω στην λεία της. Μανιόδης γεμίζει το χώμα από αίμα και το θύμα είναι τώρα εξηντλημένο.
Αλλά ο θάνατός του δά ήταν ταχὺς και η τίγρις θέλει αγωνίαν διαρκούσαν και πάλην παρατεταμένην.
Και άφίνει το ζώον και βραδύνει την στιγμή του θανάτου του: Αί Ινδία και τα δάση τα παρθένα είναι μακράν. Άλλ' έχουμε μέσα στα πόδια μας, μέσο στο σπίτι μας, επάνω εις τα φωτεία μας, κοντά εις το τζάκι μας το ίδιο ζώον, το σκληρόν το μυστηριώδες και χαριτωμένο.
Αν δεν είναι το ίδιο είναι ασφαλώς ο αδελφός του, ο τώρα άβλαβής και κατοικίδιος, ο οποίος φιλοξενείται από τον άνθρωπον πλέον από δύο χιλιάδες χρόνια.
Και αυτός ο αδελφός της τίγρις, είναι η γάτα!

— Η γάτα και τα μάγια.

Έως ότου όμως φθάση μέχρι της οικειότητας αυτής η γάτα, ελατρώθη και υπέστη διωγμούς, έθεοποιήθη και ώλοκαυτώθη έναλλάξ.

Εθεωρήθη μαγικόν ζώον.

Όταν τα μεσάνυχτα οι μάγοι έπεκαλούντο τον διάβολον, ένας γάτος μαύρος με χρυσά μάτια παρουσιάζετο, λέγον αι παραδόσεις του λαού.
Και εξακολουθούν οι θρύλοι.

Οι ίδιοι οι μάγοι έχουν την δύναμιν να μεταμορφώνται εις γάτους.

Οι μάγοι του Βερνόν ύπ' αυτήν την μορφήν συνηθίζοντο εις ένα έρειπωμένο πύργο των περιχώρων. Έχρουν εκεί όλη τη νύχτα και δυστυχία εις τον διαβάτην, ο οποίος θα είχε την περιέργειαν να δει τα γινόμενα. Έχανε τη ζωή του!

Ακόμη στο τέλος του 18ου αιώνος, μία λαϊκή παράδοσις επέτασσε να μη μέρη η γάτα εις τας πόλεις την παραμονήν του Αγίου Ιωάννου, όποτε οι μάγοι συνηγόχοντο για τη μεγάλη τους εορτή. Ένόμιζαν ότι εξουδετέρωναν έτσι κάθε μαγείαν.

Αυτήν την ήμέραν έκαμαν δημοσία κάθε γάταν που θα συναντούσαν εντός της πόλεως.

Στο Μέτς έγινετο πανηγυρική τελετή για το όλοκαύτωμα αυτό. Οι άρχοντες της πόλεως με τας επίσημους στολάς των ήρχοντο στη πλατεία συνοδεύοντες σοβαρώς ένα κλωβόν σιδηρούν, γεμάτων γάτες. Ο κλωβός έτοποθετείτο επάνω σ' ένα σωρό ξύλων και οι άρχοντες είχαν το προνόμιο να θέτουν πύρ. Στο Παρίσι η τελετή αυτή έγινετο στη πλατεία της Γρέβης, την πλατεία δηλαδή των θανατικών εκτελέσεων.

— Η γάτα και οι άνθρωποφάγοι.

Τώρα πειά δεν θεωρούμε τη γάτα μαγικόν ζώον και δεν την φοβούμεθα.

Ο Ριχάρδος Βίττιγκτον, ο ιδρυτής του χρηματιστηρίου του Λονδίνου σε μία γάτα όφειλε τα εκατομμύριά του.

Ο Βίττιγκτον έμεινε όρφανός και χωρίς λεπτό. Πάν ότι του άνηκεν ήτο μία γάτα, την οποίαν πήρε μαζί του, όταν άποφάσισε να ταξιδεύη για να ζητήσει τύχη στας Ινδίας. Τρεις ήμέρες μετά τον άπόπλουν τρομερά θυέλλα κατέλαβε το πλοίο, το οποίον εξώκειλε στην άκμή μιας νήσου κατοικουμένης από κανιβάλους.

Όλοι οι επιβάται παρακαλούσαν τον Θεόν για τη ψυχή τους. Η γάτα του Βίττιγκτον αδιάφορος ε'ς όλα αυτά ανηγγόνοσε ποτικώς.

Είχε συναθροίσει ένα πλήθος πληγωμένων ποντικών στο κατάστρωμα, όταν οι κανιβάλοι επήλθον επάνω.

Οι επιβάται ήτοιμάζοντο ν' άμυνθούν, όταν έξαφνα συνέβη ένα θαύμα.

Οι κανιβάλοι στην θέα της γάτας περιεκυκλώμενης από πτώματα ποντικών εξέστησαν. Έπειτα ένθουσιάζονταν και έδειξαν μία χαρά άλλόκοτη. Τι

συνέβαινε;

Οι ποντικοί έλυμαίνοντο την νήσον τους και τίποτε δεν ίσχυε εναντίον τους. Η χαρά των συνεπώς υπήρξε μεγάλη όταν είδαν πως υπάρχει ζώον εξολοθρευόν τους διαβόλους αυτούς. Έτσι οι ναυαγοί αντί να σφαγούν και να παρατεθούν εις γεμίαν, έγιναν άντικείμενον περιφανών ένδειξεων τιμής.

Ο Βίττιγκτον εκηρύχθη πρωθυπουργός και εις τη γάτα του άνετέθη να λυτρώση το νησί από τους φοβερούς έχθρούς του. Όταν τέλος επέστρεψε στο Λονδίνον, πάμπλουτος από τους προσφορές των άρχόντων, όνομάσθη Λόρδος Δημάρχου ή «Μυλόρδος των Γάτων»!

— Οι Ποιηταί, οι Ζωγράφοι και η Γάτα.

Για να ένοήση κανείς την γάτα, έλεγεν ο Σαμπλερό, πρέπει να είναι γυναικείας και ποιητικής ύποστάσεως.

Εκείνη η χάρις της ευκαιρίας της το πείσμα της, η έπαυλη κτικότης της εις τινες σχέσεις, άπασχόλησαν και ζωγράφους και ποιητάς.

Η δεσποινίς Τόννερ ένεπνεύσθη από τη γάτα τη χαριτωμένη της άκουστέλλα «Πολυάρθρος οικογένεια», ο Δεμπέρτ την «αυγή του ζυγνίσματος» και άλλοι ζωγράφοι άλλας ώρας συνθέσας.

Αλλ' οι ποιηταί;
Αυτοί την ύμνησαν μέχρις ουρανού. Ο Δεμαίτρ πρὸς χάρι της ύβρισε εις ένα συνέτο του και αυτόν τον πιστόν σκύλον.

Έγραφε ότι ο σκύλλος είναι «κοντός και θορυβώδης»!

Σέβεται η γάτα, έγραψαν, την σκέψιν και την πνευματικήν εργασίαν.

Γράφεται και εκείνη άδούρως έρχεται και κάθεται μετώ των βιβλίων σας και του καλαμαριού σας, σιγαλή, προσεκτική για να μη κόψη το νημα των ιδεών σας.

Τόν Τάιν ποιος δεν τον γνωρίζει;
Ο φιλόσοφος και ιστορικός αυτός έγινε ποιητής διά να ύμνηση τη γάτα εις ένα συνέτο:

«Είς την καρδιά σου την ήσυχη και εις τα μάτια σου, ο σεβαστή γάτα, είναι έμφυτος η φήνη».

Και κατοπτέω.
«Όταν θέλεις να κοιμηθής, όπως κοιμούνται οι θεοί,

«Μαζεύεσαι σάν μπάλα ψυχής γαληνίας και αφήνεις τας μερίμνας εις το ανθρώπινον γένος το κατόδικον.

«Πού εργάζεται την γήν και εξετάζει με πρόβον τον ουρανόν,

«Είχε και ο Βίκτωρ Ουγκώ τον αγαπημένο του γάτο. Τόν Σαμοάν. Έθρονιάζετο δίπλα του μετ' σαλόνι του ποιητού και έμυράζετο μαζί του αλλ' εις τ' γοτθικό ένδεξιν σεβασμού.

Ο Θεόφιλος Γκωτιέ, ο Μπωντελαίρ, ο Μπανβίλ έλάτρευαν την γάτα.

Ο Φραγκίσκος Κοππέ είχε πάντοτε στο σπίτι του όλο ένα δέμα γάτους!

— Ο εκφυλισμός της ράτσας.

Αυτή είναι η ιστορία της γάτας. Ήρχισεν από τους δρυμώνας και τελειώνει εις μίαν οικειότητα μαζί με τον άνθρωπον, εις μίαν αγάπην, αλλά και εις ένα εκφυλισμόν.

Την άναγνωρίζετε πειά ως συγγενή της τίγρις; Περιγράφει και ψυχρός και κινδύνους και ζωή μία γάτα για να βρη τη τροφή της; Όχι βέβαια. Έχασε και το αίσθημα της ελευθερίας ακόμη. Κα μάλ' αχ, ζητεί την θερμότεραν γωνίαν, ξαπλώνεται σε καναπέδες και τάπητας, μεταχειρίζεται την πανουργίαν εις περιστάσεις κατ' τας οποίας η συγγενής της, η τίγρις, συνάπτει μάχας αίματηράς.

Και όμως αγαπάται, και όπως είδατε υπάρχουν άνθρωποι—γεροντοκόροι ιδίως—αί οποίοι τοποθετούν την εύτυχία τους στη μέριμνα για την ύγεια μιας γάτας.

Μήπως ένας άββας, ο Γκαλιάνι, δεν έγραψε τον ακόλουθον εξωφρενισμόν:

«Ευτυχώς η γάτα μου ειρμήθη σήμερα, αλλοιώς ήμουν χαμένος άνθρωπος»!

Ο κ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Η ΦΑΚΗ

Για να μη σάς πείθουν τα μαλλιά, για να είναι δυναμώμενη για να βγάξετε νέα, τρώγετε φακην!.. Αυτή την περιεργή συμφορά δίνει ένα γεωμανικό ιατρικό περιοδικόν, το όποιον έξηγει ότι, η φακή περιέχει σίδηρον, ο οποίος δυναμώνει όχι μόνον το σώμα, αλλά, φυσικά, και τις τρίχες. Δεν έχετε λοιπόν κυρία και κύριε, παρ' ν' άρχίσετε να κώνεστε θραύσιν εις τας φακίς.

Κυλή σας όρεξι, λοιπόν και καλά άποτελέσματα!

Η ΠΕΙΡΩΤΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΤΟ ΜΑΤΙ

Μα φορά κι' ένα καιρό ήταν ένας ψαράς. Μία μέρα από τες πολλές, πήγε στην άκροθαλασσιά να πιάση ψάρια με τα δίχτυα του και δύο τρία άγκίστρια, αλλά δεν μπόρεσε να πιάση τίποτε. Τέλος, παρέρχοντας, παρέρχοντας, γύρισε πίσω για το σπίτι του, παίρνοντας το δρόμο, που περνούσε μπροστά από το Παλάτι του Βασιλιά.

Καθώς περνούσε μπροστά από το παλάτι, έβλεπε έναν άναστεναγμό μεγάλο λέγοντας:

— Άχ! τι δυστυχισμένος άνθρωπος, πού είμαι!

Ο Βασιλιάς, που βρισκονταν εκείνη δά στιγμή στον εξώστη, ήκουσε αυτόν τον άναστεναγμό, κι' έστειλε άμέσως να βρουν τον ψαρά και να του τον φέρουν μπροστά του.

Όταν του τον έφεραν, ο Βασιλιάς τον ρώτησε:

— Γιατί πολώρας άναστενάξες, λέγοντας: «Άχ! τι δυστυχισμένος άνθρωπος πού είμαι»;

— Άναστενάξω, άφέντη Βασιλιά μου, — του άπολογήθηκε ο ψαράς, γιατί πήγα στη θάλασσα να ψαρέψω, και δεν μπόρεσα να πιάσω τίποτε, κι' έτσι δεν έχω σήμερα ψωμί να δώσω στα παιδιά μου, όταν μου ζητήσουν.

— Ξαναπήγαινε στη θάλασσα — του είπε ο Βασιλιάς — και ρίξε τα δίχτυα σου, και ό,τι πιάσης, είτε ψάρι, είτε πέτρα, είτε άλλο τίποτε, — μου το φέρη; και θα σου το πληρώσω, βάνοντας στη μιά μεριά της ζυγαριάς αυτό, πού θα πιάσης, και στην άλλη φλωριά, και όσα φλωριά ζυγιάση, τόσο βάρος μάλαμμά θα σου δώσω, αλλά με τη συμφωνία να το πάρω εγώ το ψάρεμά σου.

Ο ψαράς άκούοντας την υπόσχεση και τη διαταγή του Βασιλιά, γύρισε πίσω στην άκροθαλασσιά άλλ' άδικα έφριξε και ξαναέριξε τα δίχτυα του. Δεν έπιασε τίποτε άλλο παρ' ένα μάτι ψαριού. Πήρε αυτό το μάτι και γύρισε στο βασιλιά και του είπε:

— Να άφέντη Βασιλιά, το μόνο πράγμα πού έπιασα!

— Δεν είσαι τυχερός άληθινά, άνθρωπε μου, — του είπε ο Βασιλιάς — γιατί το μάτι αυτό, πού έπιασες δε ζυγιάζει ούτε ένα φλωρί!

Υστερα πήρε το μάτι και το έβαλε ψηλά στο δίσκο της ζυγαριάς, βάνοντας από τον άλλο δίσκο ένα φλωρί. Άλλά βλέπει ότι το μάτι ήταν βαρύτερο από το φλωρί. Βάνει ακόμα ένα φλωρί κι' ακόμα ένα, αλλά το μάτι ήταν βαρύτερο. Υστερα έβλεπε μιά χορδή φλωριά, αλλά και τότε ακόμα ο δίσκος του ματιού δε σηκώνονταν τον άνθρωπο. Τέλος γέμισε το δίσκο της ζυγαριάς ως άπάνω φλωριά, και τότε ακόμα το μάτι ήταν βαρύτερο!

Ο Βασιλιάς έμεινε έξαπορμένος, και μη ξέροντας τι να κάνει. Μάεψε όλους τους σοφούς του τόπου και τους είπε:

— Έχω ένα έρώτημα να σας κάνω, αλλά πρέπει να ξέρετε ότι, αν μου άπαντήσετε σε τριάντα μιά μέρα από σήμερα, θα σας φέρω δώρα. Άλλ' αν δεν σταθήτε ίκανοί να μ' ευχαριστήσετε, θα σας βάλω στα βασανιστήρια, και θα σας κόψω το κεφάλι. Να ποιο είναι το ρωτήμά μου:

Και τους έδειξε τη ζυγαριά με το φλωρί και με το μάτι.

Οι σοφοί έβλεπαν τα δυνατά τους για να μαντέψουν πως να καταρρώσουν τίποτε. Πέρασαν είκοσιπέντε ήμέρες και δεν ήξεραν πλειότερο όπ' ό,τι ήξεραν την πρώτη μέρα. Άποφάσισαν να πάν να βρουν ένα καλόγγορο — πού ήξεραν, ότι ήταν πολύξερρος και τίμιος — και του είπαν:

— Για όνομα Θεού! Σε παρακαλούμε να μās έξηγήσης πως το μάτι είναι βαρύτερο από ένα δίσκο φλωριά; Γιατ' ο Βασιλιάς μās είπε, ότι, αν βρούμε αυτό το μυστήριο, θα μās πληρώση με τ' παραπάνω, άλλ' αν δεν το βρούμε, θα μās κόψη το κεφάλι!

Ο καλόγγορος έπεσε σε βαθιά συλλογή πολλήν ώρα και ύστερα τους είπε:

— Μη φοβάστε, γιατί άναλαβαίνω εγώ να έξηγησω γιατί το μάτι ζυγιάζει πλειότερο από ένα δίσκο φλωριά, κι' έτσι θα σας γλυτώσω από το θάνατο.

Στες τριάντα μιά μέρες άπάνω ο Καλόγγορος πήγε με τους σοφούς στο παλάτι, ντυμένος κι' αυτός σάν εκείνους, για να μη τον καταλάβη ο Βασιλιάς ποιος ήταν. Ο Βασιλιάς τους ρώτησε, κι' ο Καλόγγορος, κρατώντας στο χέρι του ένα κομματάκι γύμα, το έ-

βαλε ψηλά στο μάτι και άμέσως ο δίσκος των φλωριών βάρυνε και κάθισε κάτω και του ματιού έλάφρυνε και σηκώθηκε επάνω.

— Τό μάτι, Βασιλιά μου — του είπε ο Καλόγγορος — είναι η πηγή της άνεχορταγιάς και της φιλαργυρίας. Πριν να σμίξη με το χώμα ήταν βαρύ. Τώρα πού έσμιξε, έπρεπε να ζυγιάση πλειότερο άκόμα, αλλά βλέπουμε, ότι είναι ελαφρότερο, άπ' ό,τι ήταν πριν. Το ίδιο κι' ο άνθρωπος: Όλη του τη ζωή καταγίνεται να μαζεύη πλούτη, αλλά ποτέ δεν χορταίνει, όταν όμως πεθάνη, τότε δεν είναι πλειό τίποτε, κι' ό,τι είχε μάσει η πλεονεξία του το άφίνει. Τό ίδιο και το μάτι αυτό, πού ως πού ήταν καθαρό, ζυγιάζε πλειότερο και δε χορταίνε, αλλά τώρα, πού σμίχτηκε με το χώμα, αντί να μεγαλώση το βάρος του, όπως έπρεπε φυσικά να γένη, έγινε όλος διόλου ελαφρό. Τό χώμα, άφέντη Βασιλιά, τα νικάει όλα!

— Εύγε! — τους είπε ο Βασιλιάς — έπειδή μαντέψατε το πράγμα και μου δώσατε να καταλάβω, θα σας φιλοδοξήσω βασιλικά.

Και τους έδωσε το μισό του βασιλείου!

Μ' αυτούς μαζί είχε μερίδιο και ο ψαράς κι' έζησαν αυτοί καλά κι' εμείς καλλίτερα.

X. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΤΟΥ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΥ ΚΑΡΝΕΖΥ

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΚΑΝΕΙΣ ΠΛΟΥΣΙΟΣ

(Από τα «Απομνημονεύματα» μου)

«Είναι καλό για τους νέους ν' άρχίζουν το στάδιό τους έστοι και ταπεινά, αλλά με θέλησι κι' ενεργητικότητα. Πολλοί από τους μεγελέτους έκατομμυριούχους της «Αμερικανής άρχισαν από... την σκούπα! Πρώτη τους δουλειά ήταν το άσπασμα του γραφείου όπου εισργάζοντο. Τώρα έχουν αυτοίτητες που σαρώνουν ταγαρφύταους.

Εγώ έσάρωσα πολλές φορές το γραφείο του προϊσταμένου μου και έχω ως βοηθούς τρεις τον πλουσιωτέρων σημερον άνδρών του Πιτσβόργου!...

Αν υποθέσουμε ότι ήφατε εργασία, ή μόνη σας σκέψις, ή μόνη σας προσπάθεια, πρέπει να είναι πως θα προοδεύσετε.

Δεν αξίζει ούτε ένα λεπτό ο νέος εκείνος πού από το πρώτο του στάδιο δεν επιθυμεί να κατακτήση τα πάντα. Φαντάσθαι τον έαυτό σου συνεταιρον ή και διευθυντήν μιας μεγάλης επιχείρησης και θα γίνης!...

Μη περιορίζετε τη φιλοδοξία σας εις την θέσιν λογιστού ή άνωτέρου υπαλλήλου. Λέγετε πάντα με το νου σας: «Η θέσις μου βρίσκεται στη κορυφή!» Προσοχή! Μόνον να ύποψητε με άληθιστον όνομα!

Όλοι βεβ'ώς γνωρίζετε ότι δεν υπάρχει άληθής επιτυχία εις την ζωήν αν δεν είσθε φιλαλήθεις και τίμησι εις την εργασία σας, αν δεν διάγετε βίον κόσμιον, άπληκταμένον ρυθμν και καλών συναναστροφών!...

Άλλ' αν προκείται περί τούτου. Από τρεις κινδύνους προ πάντων πρέπει να προφυλάττεσθε: Πρώον, άποφύγετε τα πατά. Τίποτε δεν κατ'ιστοφει τον βίον και το σταδιον ενός νέου πούσιν όσον η χοήσις των ποτών. Δεύτερον, απέγετε από τα κερδοσκοπικά παιχνίδια. Στανώτατα παραδείγματα υπάρχουν ανθρώπων, οι οποίοι απέκτησαν και διετήρησαν περιουσίαν διά της κερδοσκοπίας.

Ο κερδοσκόπος και ο επιχειρηματίας βαδίζουν διάφορον δόμον έκαστος. Ο πρώτος έααρτάται από μίαν απλήν εύνοιαν της τύχης. Είναι σίμωρα έκατομμυριούχος αύριο μπορεί να είναι πάμπτοχος.

Ο δεύτερος όμως διά της διαρκούς ενήμιον εργασίας, διά της προσηλώσεώς του εις τας υποθέσεις θα επιτύχη εις τέλος. Άπαράιτητος όρος εις όσους επιθυμούν να επιτύχουν είναι η πίστις. Τίποτε δεν καταστράφει την πίστιν ενός νέου, όσον η φήμη ότι παίζει, αδιάρροον αν κερδίη ή γανει. Η ιδέα ότι παίζει άρχει.

Τρίτον, μη δίδετε ασυλόγητα την ύπογραφη σας διά συναλλάγματα φίλων σας. Ποτέ μη δαγείζετε μ' εύκολία το όνομά σας.

Τό αίσθημα της φιλίας, το όποιον μās οφεί να διευκολύνουμε τους φίλους μας, δύναται να γινή άφορη μέγιστον χάρις.

Όταν κανείς βάσει την ύπογραφη του εις συναλλάγματα ή πέρ φίλων του και τύχη να έχη ο ίδιος ύπογράφας εις τριάντες, δεν διακινδυνεύει την δικήν του πίστιν μόνον ή τα δικά του κεφάλαια, αλλά και τα χρίματα των πιστωτών του.

ΚΑΡΝΕΖΥ

ΚΑΡΝΕΖΥ

ΚΑΡΝΕΖΥ

ΚΑΡΝΕΖΥ

ΚΑΡΝΕΖΥ

ΚΑΡΝΕΖΥ

ΚΑΡΝΕΖΥ

ΚΑΡΝΕΖΥ

ΚΑΡΝΕΖΥ

ΚΑΡΝΕΖΥ

ΚΑΡΝΕΖΥ

ΚΑΡΝΕΖΥ

ΚΑΡΝΕΖΥ

ΚΑΡΝΕΖΥ

ΚΑΡΝΕΖΥ

ΚΑΡΝΕΖΥ

ΚΑΡΝΕΖΥ

ΚΑΡΝΕΖΥ

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΝΥΧΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

«Ο Ίβάν Πέτροβιτς Πανικέδην μιά διηγήθηκεν ένα βράδυ αυτή την ιστορία :
— Μιά σκοτεινή, άπαισία νύχτα έγγιζε να κοιμηθώ από το σπίτι ενός φίλου μου όπου εκαθίσσαμε πέρα από τα μεσάνυχτα, καλοθντες με ένα μέντιον, διάφορα πνεύματα.

Εκαθόμουν στην Μόσχα, προς το μέρος του Άρσάμπ, που ήταν πολύ ερημικό την εποχή εκείνη.

Ευλογίζω εκείνα τα όποια μου είχαν ελπί το πνεύμα του Σπινόζα :

— «Ο βίος σου εύρισκεται εις το τέλος του!»

Πότε θα αποθάνω, είχα ερωτήσει διά του μέντιον, το πνεύμα.

«Απόψε»! είπε το πνεύμα.

Επανάλαβη την ερώτη. Και το πνεύμα ξανάπε : «Απόψε»!

Δεν πιστεύω στο πνευματισμό. Έν τούτοις η ιδέα του θανάτου μου κάμνει φρικαλέαν εντύπωση.

«Θά πεθάνω απόψε», σκεπτόμουν και η σκέψις αυτή με έβασάνιζε.

Είμαι άνθρωπος ψυχραιμος και όμως εφοβόμουν να επιστρέψω μόνος μου εις το σπίτι μου. Ο φόβος μου μεγάλωσε διαν άβαντα της σκάλες του ορμαδιακού μου.

Ανοίξα τέλος το δωμάτιό μου και μπήκα μέσα κύνωντας φρένικο θάρος. Έξω έβούιζε ο άνεμος, έτρίζαν τα παράθυρα, επικρατούσε βαθύ σκοτάδι, και έκανε φοβερό κρύο... Άναψα ένα σπρίτο. Τό φως του έτρεμόσβυνε.

Είδα τότε κάτι φρικαλέον!
Σε μία γωνία του δωματίου μου, — άχ! γιατί να μη έβρυνε το σπρίτο πριν ιδώ το τρομερόν θέαμα! — βρισκότανε ένα φέρετρο, μία κάσση, μέσου αναστήματος, ακριβώς του αναστήματος μου.

Δεν έπέμενα να βεβαιωθώ περισσότερο. Ήταν ένα φέρετρο, για ένα άνθρωπο του αναστήματος μου! Ναι!

Έβγαλα μία κραυγή φρίκης και ξεσκούφοτος, χωρίς γούνα, ανάγκηκα έξω, κατεβαίνοντας πέντε-πέντε τα σκαλιά και δεν στάθηκα παρά στην αυλόθυρα.

Έβρεχε... Έκανε φοβερό κρύο. Έτρεμα σύκομος.

Τι να κάνω;

Αν οι τοίχοι του δωματίου μου έπεφταν επάνω μου, αν εύρισκα μέσα στο δωμάτιό μου ένα λυσσαμένο σκύλο ή ένα δολοφόνο, θα ύπηρχε γιά εμάς αυτά μία φυσική εξήγησις.

Αλλά μία κάσση νεκρού;

Νά ήταν προειδοποίησις γιά το θάνατό μου; Νά ήταν άδειανή ή να περιεχε και κανένα πτώμα; Νά είχε γίνη λάθος;

Ίσως έπέθανε εκεί κοντά κανείς, έσκεπτόμουν, και κατά λάθος άφθηκαν την κάσση στο σπίτι μου.

Αλλά ποιός την έβαλε μέσα στο δωμάτιό μου; Έγώ βρήκα κλειστή τη πόρτα και το κλειδί τοποθετημένο στο μέρος, το όποιον έγώ και η σπιτονοικοκυρά μου γνωρίζαμε.

Μήπως όμως άπεκλείετο και η ιδέα του έγκλήματος; Πιθανόν να είχαν σκοτώσει κανένα και την έτοποθέτησαν στο δωμάτιό μου γιά να με ένοχοποιήσουν!

Αυτή η ιδέα μου ήρθε σαν κεραυνός.

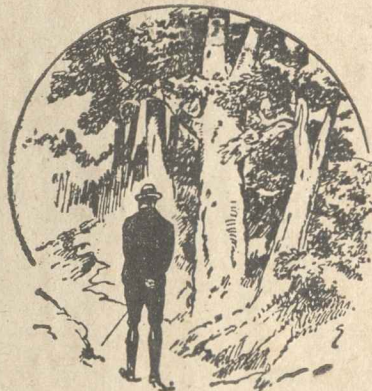
Αλλ' αν πάλι τα πνεύματα ήθελαν να μου δείξουν ότι έφτασε το τέλος μου, διά του θεάματος αυτού; Όσο και να μη πιστεύη κανείς στο πνευματισμό, αυτό το άπρόοπτο θέαμα θα ήταν ίκανό να τον κάνει να πιστεύη.

Έβρεχόμουν, έτρεμα, αλλά δεν τολμούσα να σκεφθώ να επιστρέψω στο δωμάτιό μου.

Γιά να ζεσταθώ έβάζιζα επάνω κάτω. Έπειτα άσυναίσθητως άπειμακρόντην από το σπίτι μου. Πού έπήγα; Όχι, έγώ ενώνριζα. Βρέθηκε τέλος εμπρός στο σπίτι του φίλου μου Ούπακέρ, χωρίς να το καταλάβω. Έσκεπτόμουν να του ζητήσω φιλοξενία γ' αυτή τη φρικτή νύχτα. Άνέβηκα και είδα ότι δεν ήταν εκεί. Έπληρα το κλειδί και άνοιξα.

Έπειτα επάνω σ' ένα καναπέ χωρίς ν' άνάψω φως. Όταν συνήρθη λιγάκι άναψα ένα σπρίτο γιά να βρώ τη λάμπα. Και τότε...

Δεν ήταν φωνή εκείνο που βγήκε από το στήθος μου. Ήταν όρυγη, ήταν κραυγή κολασμένου. Έπληρσα έξω και έφυγα τρέχον-

τας στο δρόμο σαν τρελλός! Μιά κάσση, μία άλλη κάσση, ένα άλλο φέρετρο, μαύρο, φρικτό, άπαισία, άνατριχιαστικό, βρισκόταν άκονισμένο και στο δωμάτιό του Ούπακέρ!...

Έτρεχα ενώ συγχρόνως έσκεπτόμουν : Θα είχε έλεγα, άπαισία άπάτη. Όλα αυτά άσφαλώς είναι άποτέλεσμα της έλκεινής έκείνης προφητείας του πνεύματος του Σπινόζα. Άρισμένος έδωλας νους μου. Έξηγέρθησαν τα νεύρα μου και έπαθα από παρασύνσεις, από φερετρομανίαν... Ήμουν κουρασμένος. Τα πόδια μου δεν μπορούσαν να με βαστάξουν πια. Και έβρεχε. Και έμεινα άνεμος. Και κρύος ιδρώτας με έλουζε!...

Τέλος θυμήθηκα ότι πλησίον εις το μέρος όπου βρισκόμουν έκάθονταν ο γιατρός Παγκοστόφ, ο άριστος μάστατα είχε παραμείνει εις την πνευματιστικήν έσπερίδα της νύχτας αυτής. Άρρηστον πόσο το σπίτι του ως εις άστυλόν.

— Βοήθεια!... άκουσα να φωνάζη ο Παγκος όφ από μέσα μου λιλς έφτασα. Βοήθεια!!!

Έπειτα άνοιξε η πόρτα με φοβερό πάταγο και ο γιατρός έμψεν έξω.

Βοήθεια!

Σύ είσαι Παγκοστόφ; Τι έπαθες; μου έπιασε τα χέρια. Έτρεμα και ήταν καταχέτρινος.

— Εσύ είσαι Πανικέδην; Έσύ είσαι ο ίδιος ή φάντασμα; Παν είσαι κίτρινος; μου είπε.

— Τι έπαθες, πές μου, τι έπαθες Παγκοστόφ;

— Σώσε με Πανικέδην, αν είσαι σύ. Αυτά τα καταραμένα πνεύματα... Είδα μία κάσση μέσα στο σπίτι μου... Τολάχιστον ένιωσα ότι είδα μία κάσση... Τι με κυτάξης έκπληκτος; Μία κάσση, ένα φέρετρο γιά νεκρό σου λέω!...

Τι να σκεπτόμουν πλέον; Όταν ο Παγκοστόφ με παρεκάλεσε ν' άνεβούμε γιά να πεισοθούμε αν ύπήρχε παράγαι κάσση ή έσοφ λάθος, με έλουσε κρύος ιδρώτας.

— Δεν είμαστε καλά Παγκοστόφ, του είπα, δεν είμαστε καλά ούτε' έγώ ούτε σύ. Είδα και την μία κάσση, γιατί μου, στο σπίτι μου. Και φοβερό μιάς περιμένει.

Έξυπνησαμε τών θυροφών και τρεις γείτονες έπήραμε ένα φως και τρέμοντες άν ήρκαμε στο δωμάτιό του γιατρού. Η κάσση ήταν εκεί, στην ίδια κάσση. Την έγγιξε με κρυφόμο. Δεν ήταν τίς γερούς τών νεύρων μας.

— Πρέπει να την άνοίξουμε έπρότεινε ο γιατρός.

— Ναι, είπαμε όλοι.

Μά κανείς δεν τολμούσε να την άνοίξη. Τίλος ένας γείτονας, περιττομπος πάντοτε, έπαρηρσε και την άνοιξε. Εφύκαμε μέσα ένα γέλιο.

Άπευθύνετο προς τόν φίλον μου, το γιατρό μου, έγραφε :

Φίλατε Παγκοστόφ,

«Ο πνιθερός μου είναι βουτηγμένος στα χείλη και άφριε η μανύριο θα ενεργήθι κατάσχαις στο φερετροποιείο του. Για σάσουμε μέρος της περιουσίας του, έσκεπτόμουν να κρύψουμε βαρυτιμώτερα φέρετρα στα σπίνια των φίλων μας. Σού άφηκα ένα. Κρύψε το κάποιον και έσο βέβαιος ότι μετά δυο-τρείς ήμέρες θαρθώ να το πάρω. Άφήκα από ένα φέρετρο και στα σπίνια των πλέον στενών φίλων μας.

Σέ φιλώ Ίβάν Σελουστέν

Έπειτα από την ιστορία αυτή έγινε τακτικός πελάτης ενός νευρολόγου. Τα νεύρα μου είχαν ταραχθί φρικτά.

Ο πνιθερός του φίλου μας έσώθη τότε και έχει άκόμη το φερετροποιείο του. Πάλιν όμως οι ύποθέσεις του δεν πηγαίνουν καλά, και φοβοίμαι κάθε βράδυ, μήπως εύρω πάλι καμμία κάσση στο δωμάτιό μου. Ο Θεός να φυλάξη!...

Α. ΤΣΕΧΩΦ

Μοιάζει η ψυχή μου με παλμό σε πονεμένα στήθεα.

Μοιάζει η ζωή μου τα γλυκά της μάγκας παλαμιά!

Σ. Στεφάνου.

(Τού Α. ΤΣΕΧΩΦ)

ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ ΛΑΠΛΑΘΙΤΗΣ

ΣΥΝΘΕΣΕΙΣ, ΤΡΟΠΟΙ, ΦΡΑΣΕΙΣ

ΔΕΝ ΠΑΥΗΣ ΝΑ Μ' ΑΝΑΠΟΛΗΣ

Οι άνθρωποι δεν είναι δυνατόι : ξεχνούν εκείνα που έταξαν πρό όλίγον.

Μου έταξες πώς θα με λησμονήσης—κι' όμως δεν παύεις να μ' αναπολής...

Και θα σου πώ άμέσως το γιατί :

Απόψε ο ήλιος έδυσε έτσι ωραία, κ' έδωσε τέτοιον θλίψη στην ψυχή μου, που μόνο αυτό με κάνει να ύποπτεύωμαι, πώς δε μπορείς παρά να με θυμάσαι...

Και τότε σέ θυμήθηκα και γώ.

Οι άνθρωποι δεν είναι δυνατόι...

ΕΥΤΥΧΙΕΣ

Ύπαρχουν μέσ' στα βράθη της ζωής μας, ένα σωρό ευτυχίες κλεισμένες, ένα σωρό ευτυχίες σιωπηλές.

Κι' αυτές κανείς ποτέ του δεν της ξέρει και πώς μπορεί κανένας να της ξέρη; Κι' όμως κρατάει πάντα μία ύποψία...

Τα κλειδιά τους λές κι' ά ακατόνηκαν, στη φασαρία της δημιουργίας—κι' ο ένας πήρε του άλλον τα κλειδιά.

Και μείς της λένε πάντα μακρινές, ενώ εινε πάντα μέσα στην ψυχή μας—κι' αυτό γιατί μάς λείπουν τα κλειδιά. Τα κλειδιά τους τώρα...

Και πρέπει να τα έκεינו γιά φανούν—αν τύχη δηλαδή και να φανούν—να ρθούν ν' άνοιξουν, και να μάς της δείξουν.

Έρχονται μέσ' άπ' άγνωστο μία μέρα, και μάς της φανερώνουν ξαφνικά αιώνας, άπειράχτες, παρθένες...

Όμως ποτέ δε δίνουν τα κλειδιά τους!

Κ' ένα καλό πρωί ξανακλειδώνουν και φεύγουν πάλι, φεύγουν διά παντός...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΛΑΘΙΤΗΣ

ΖΕΣΤΑ ΖΕΣΤΑ ΚΑΙ ΚΡΥΑ

Τρυφερός διάλογος :
Ή Σ ύ ύ υ υ ο ο : Λυπούμαι πολύ που πήρα άνδρα τρελλό...
Ή Σ ύ ύ υ υ ο ο : Μα έπρεπε να βρεθί ένας τρελλός σαν κι' έμένα γιά να πάρη μία στρίγγλα σαν και σενα.

Στο Δικαστήριο :
Π ρ ό ε δ ρ ο ς : Αφού δεν είχες κακό σκοπό τι ήθελες και γράφεις με της κάλτσες μέσα σ' ένα ξένο σπίτι :

Ο Α ω π ο δ υ τ η ς : Είχα μάθει πως είχαν άρρωστο και δεν ήθελα να κάμω άνησχαν!...

Ή Σ ύ ύ υ υ ο ο (τρομαγμένη). Το γιατρό! Το παιδί κατάπιε τη δεκάρα που του'χες δώσει!...

Ο Σ ύ ύ υ υ ο ο : (γνωστός φιλάργυρος). Δεν πειράζει. Ήσυχασε. Ήταν... άρρενική!

ΚΑΤΕΨΥΓΜΕΝΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΤΟ ΚΟΥΤΙ

Σ' ένα από τα νησιά μας μερικοί παραδοπιστοι, θέλοντες να εκμεταλλευθούν τους άγαθούς νησιώτες, διέδωσαν πως θα έκτιζαν Έκκλησίαν της Θεοτόκου και άνήρτησαν στην πλατεία ένα κουτί γιά της εισφορές των πιστών, με την έγγραφη :

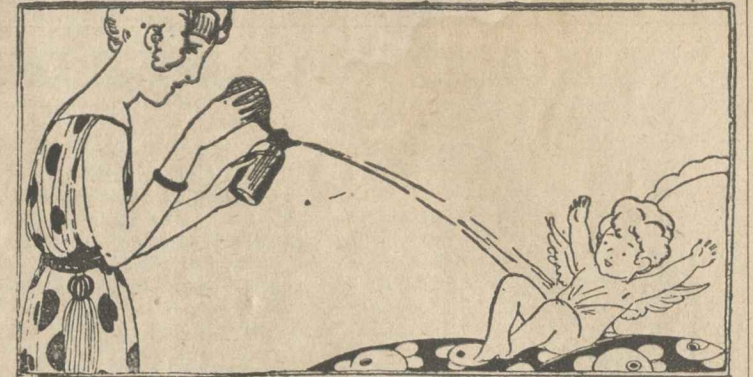
Της Παναγίας το κουτί.

Βρέθηκε όμως στο νησί και κάποιος έξυπνος, ο όποιος πήγε τη νύχτα και συνεπλήρωσε την έγγραφη ως εξής :

Της Παναγίας το κουτί.

Να το γεμίσουν οι κουτοί!...

Την επομένην έγινε, φυσικά, μεγάλο σούσουρο και το σχέδιον της ιδρύσεως παύει και δεκαρολογίας τών νησιωτών ενανύγησε.

ΕΚΓΑΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΚΑΙ ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ

Τό φίλημα εισήχθη στην Άγγλία τό πρώτον υπό της πριγκιπίσσης της Σαξωνίας Ραουάνης.

Η πριγκιπίσσα αυτή έφίλησε τόν ερωτευμένον Βασιλέα της Άγγλίας Βόρτιγκερν, ο όποιος προς χαρίν αυτού του φιλήματος έκανε μεγάλες εορτές προς τιμήν της. Άμέσως τό φίλημα εν Άγγλία έγενικεύθη μεταξύ τών Βασιλέων και της άριστοκρατίας. Η Βασίλισσα της Σουηδίας Χριστίνα, κατόπιν παρεκάλεσε τόν πρεσβευτήν της Άγγλίας να την διδάξη τόν εύχάριστον αυτόν χαιρετισμόν της πατρίδος του. Καί... της τόν έδίδαξε!...

Ιστορικό είναι και ένα άλλο φιλή : Λέγεται ότι ο Δουέ της Clarence, ο όποιος έγινε κατόπιν Γουλιέλμος ο Δ', όταν ήτο σέ κάποιο μέρος του Καναδά εισήλθεν εις ένα κουρείον να ξυρισθί. Η προσοχή του έστράφη έξαφνα προς την γυναίκα του κουρέως, η όποία κατά τό λέγειν του ήταν γλυκιάτη.

Αφού η Α. Υ. έξυρισθίκεν, είπε στην ώραία μορμπερίσσα :

— Είπε εις τούς συμπατριώτας σου δι, ο υίός του Βασιλέως της Άγγλίας έδωκεν ένα φίλημα βασιλικό στο πρόσωπο μιάς Καναδής σύζυγον ενός κουρέως!

Η τσιριμόνιος όμως αταίς και η άπόπειρα του φιλήματος δεν άρσαν στήν σύζυγο κουρέα, όστις πέταξε έξω την Άγγλότητά του λέγον :

— Υπάγε και είπε στους συμπατριώτας σου ότι ένας Νεοβρετανός κουρέας έδωσε μία βασιλική κλωτσιά στον υίόν του βασιλέως της Άγγλίας!

Ένα ιστορικόν επίσης φίλημα ένθυμούνται άκόμη σήμερον εις τό Βατικανόν. Πρό όλίγον έτών ο Βασιλεύς της Σουηδίας μετέβη να επισκεφθί τόν Πάπαν και αντί να λάβη την χείρα του να την φιλήσθ, συμφώνως προς τά έθιμα του Βατικανού, έννηκαίσθη αυτόν και τόν έφίλησε στα δύο μάγουλα!...

Τό γεγονός έσολογίσθη πολύ, έμεινε όμως άνεξηγήτος ή τρυφερότης αυτή του Βασιλέως της Σουηδίας.

Αιτιούνται προσέτι πως κάποια Ρωσική άριστοκρατίς, η όποία κατά λάθος έφίληθη κάποτε παρά του Τσάρου, ήτο τόσον ύπερήφανος δι' αυτό, όστε άπεφάσισε να μη πλύνη ποτέ την παρειά επί της όποιας ήγγισον τά αυτοκρατορικά χείλη διά να ένοποθεσουν ένα κοινότατον φίλημα!... Νά ήτο τουλάχιστον ερωτικόν...

Σε κάποια γιορτή στη Μόσκη η μεγάλη τραγουδίστρια Madame Petti είχε κληθί να τραγουδήσθ εις τά Άνάκτορα. Ο Βασιλεύς της Ισπανίας, μικρός τότε, ευχαριστήθη μεγάλως και έξέφρασε την χαρά του εις την αιδόν. Αυτή έπήρε άμέσως συγχινημένη τό χερί του μικρού άνακτος και τό έφίλησε. Η Βασιλομήτωρ ίδουσα την σκηνήν έπείσθη προς την Petti και της είπε : — Τό παιδί που δεν έχει τόσο μεγάλη έλκειση φιλοπροσόνης όστε να του φιλή μία Ισπανία τό χερί. Επαιτρέματέ του καλύτερα να σας δώσθ ο ίδιος ένα φίλημα!...

Ο μικρός Βασιλεύς δεν έπεφίμενε περισσότερον. Αγκάλιασε την αιδόν και της έδωσε τρία σκατά φιλά στα μάγουλα!...

Δύο άλλα βασιλικά φίλήματα, τά όποια ένθυμούνται άκόμη, είναι τά της βασίλισσας Βικτωρίας δημοσίως δοθέντα εις τας δύο παριούς του Ναπολέοντος του ΙΙ' επί τη ευκαιρία της ετιμωμένης της στο Παρίσι, μετά την λήξιν του Κοιμητιού πολέμου.

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

ΓΛΥΚΥΤΑΤΟ ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ "Γοίς, τὸ ἀγαπημένο καὶ νοσημένο περιστέρι, μίᾱς ὑποψηφίας μοναχῆς τῆς φεύγει τρομαγμένο μὴ μέρα πού ἐπίασαν φωτιά τὰ παραπετάσματα τοῦ κελιοῦ τῆς καὶ πετώντας φθάνει μα κρὰν, σ' ἓνα ἄλλο ἀσκητήριον. Πού μένει πάλιν κάποιος ὑποψηφίος μοναχός, καὶ ποῖος ἀπογοητευμένος τῶς εὐγενῆς. Ἀδ τὸς τὸ περιποιεῖται καὶ τὴν ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεώς του τοῦ δίνει στὸ πόδι καὶ μὴ ἐπιστολὴ πρὸς τὸν ἀγνωστὸ κύριό του ἢ κυρία του. Ἡ "Γοίς ἐπιστρέφει στὴν μονή, ἢ μοναχὴ πρώην εὐγενῆς, καὶ αὐτὴ, ἰοβάξει τὴν ἐπιστολὴν, συγκινεῖται καὶ ἀπαντᾷ "Ἐστὶ ἀνοίγει μὴ ἀλληλογραφία μέσῳ τῆς "Γοίς, μεταξὺ τοῦ ἀγνωστοῦ ζεύγους πού ἐκμυστηρεῖται ἀμοιβαίως τοὺς πόνοῦς του. Ποιοὶ εἶναι οἱ δύο αὐτοὶ; Τὴ θάψμα τῆς θείας προνοίας πρὸκειται νὰ συμβῇ;

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)
Ἡ εἰκόνα τοῦ Βασιλέως, τὴν ὁποῖαν ἔχω κρεμασμένη στὸ κελλὶ μου εἶναι τοῦ λατρευτοῦ "Ερρίκου Δ'!

Τέλος ζητεῖς νὰ μάθης πόσο εἶμαστε μακριά; Ἀπέχουμε τρεῖς ὥρες παρὰ ὀλίγα λεπτά. Στῆς τρεῖς ἀκριβῶς θὰ δώσω τὴν ἐπιστολή μου στὴ "Γοίδα καὶ θὰ τὴν ἀρῇσω. Τὰ περιστέρια τρέχουν δεκαεὶς λεύγες κάθε ὥρα. Σημείωσε λοιπὸν τὴν ὥρα πού θὰ λάβῃς τὴν παρούσαν μου.

Μὴ μοῦ ἀπαντᾷς ἀμέσως παρὰ ὅστερ' ἀπὸ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρες.

Προσπάθησε νὰ παρηγορησῇς ἑσὼ καὶ μὲ χιμαίρας δυστυχισμένη ἐρημότης!

Στείλε μου τὸ συμπέρασμα τῶν ὀνειροπολήσεών σου...

Ὁ Θεὸς μαζί σου

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΡΙΤΗ

15 Μαΐου, δύο ὥρες μετὰ τὴν παραλαβὴν τῆς ἐπιστολῆς σου

Ἐκείνη πρὸς ἐκείνον:

Ἀκουσε. Ὅχι μετὰ δύο ἡμέρες ἤτρεῖς

πρέπει νὰ σοῦ ἀπαντήσω ἄλλ' ἀμέσως.

Θεέ μου! ποῖα τρελλὴ ἰδέα ἐξερῶθηκε στὸ μυαλό μου! Τὸ γράμμα σου μ' ἀνεστάνωσε!

Ἀν ἐκείνος πού ἀγαπᾷ δὲν ἔχει ἀποθάνει;

Ἀν ἐκείνος πού ἀγαπᾷ εἶσαι σὺ...

Ἀν ἐκείνος πού ζητᾷ καὶ μοῦ παρουσιάζεται τῆς νύχτης εἰσακού!

Ἐγεννήθηκες τὴν 1ην Μαΐου τοῦ 1607 καὶ ἐκείνος ἐπίσης! Εἶσαι ὑψηλὸς ὅπως ἐκείνος! Εἶσαι μελαγχολικὸς σὰν αὐτόν!

Ἐχεις μάτια γαλανά, ὥχρὸ πρόσωπο, μέτωπο ὑψηλὸ, δηλαδὴ μοιάζεις μ' ἐκείνον πού ἀγαπᾷ!

Ἐπειτα θυμήσου τί μοῦ εἶχες πῇ σὲ ἄλλο γράμμα σου:

Ἐπερᾶσε ὅλα τὰ κοινωνικά στέγματα. Ἐγνώρισες τὸ μεγαλεῖον τῶν ὑψηλῶν ὁδοῶν καὶ ἔχασες σχεδὸν βασιλεῖον.

Ἀλλὰ Θεέ μου, Θεέ μου, τὸ ἴδιο ἀκριβὸς συνέβη καὶ σὲ κεῖνον.

Ἐχεις τέλος στὸ κελλὶ σου μὴ εἰκόνα βασιλέως πού σέβεται καὶ ἀγαπᾷ καὶ ἡ εἰκόνα αὐτῆς εἶναι τοῦ "Ερρίκου Δ'. Καὶ ἐκείνος ἦταν γυῖός τοῦ Βασιλέως "Ερρίκου τοῦ Δ'.

Ἄν δὲν εἶσαι ὁ "Αντώνιος Δὲ Βουρβὸν, κόμης τοῦ Μορέ, ὁ ὁποῖος, ὅπως λένε, ἐσκοτώθηκε στὴ μάχῃ τοῦ Καστελνὸδαρ, ποῖος εἶσαι λοιπὸν; Ἀπ' αὐτοῦ μου, πρὸς Θεοῦ, ἀπάντησε μου!

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

16 Μαΐου περὶ τὰ χαράματα.

Ἐκείνος πρὸς ἐκείνην.

Ἄν δὲν εἶσαι ἡ "Ισαβέλλα δὲ Λωτρέκ, πού ἐνόμισα ἀπιστον, ποῖα εἶσαι λοιπὸν; Ἐγὼ εἶμαι ὁ "Αντώνιος, ὁ κόμης. Δὲ Μορέ τὸν ὁποῖον ἐνόμισες σκοτωμένον. Σὺ ἀκόμη οὐκ ἐλευθερῶν, ἀλλ' ἐκδικούμενος ὑπὸ τοῦ Κυρίου. Ὡ! ἂν τὰ πράγματα εἶναι ὅπως φο-

βοῦμαι, ἀλλοίμονον καὶ εἰς τοὺς δύο!

Τὸ περιστέρι φαίνεται ἔχασε τὸν δρόμο του τὴν νύκτα καὶ ῥασμένο ἀναπαύθηκε, γιὰτὶ ἐφθασε τὸ πρῶτ.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΔΕΚΑΤΗ ΠΕΜΠΤΗ

16 Μαΐου 7η ὥρα π. μ.

Ἐκείνη πρὸς ἐκείνον.

Ναί! Ναί! Ἐμεθα δυστυχεῖς!

Ναί! Εἶμαι ἡ "Ισαβέλλα δὲ Λωτρέκ!

Μ' ἐφαντάσθηκες ἀπιστον! Ἐμένα! Πῶς; διατὶ; διὰ τὴν ἀσπίδω τὸν ἑαυτὸν μου, ἀλλὰ κατηγοράθ.

Γνωρίζεις ὅτι τὸ περιστέρι σὲ δύο ὥρες εἶναι μαζί σου κατόπιν ἀπὸ δύο ὥρες μαζί μου.

Γνωρίζεις ὅτι τριάντα λεύγες εἶναι ὁ ἓνας μακριὰ ἀπὸ ἄλλον.

Ἄς δοῦμε λοιπὸν πῶς σὲ ἠπάτησα, πῶς σ' ἐπρόδοσα!

Πήγαινε, περιστέρι μου, σὺ εἶσαι ὁ κύριος τῆς ζωῆς μου!

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΚΤΗ

16 Μαΐου ὥρα 11 π. μ.

Ἐκείνος πρὸς ἐκείνην

Τὰ μάτια μου, ἡ καρδιά μου, ἡ ψυχὴ μου, ὅλα μὲ ἀπῆλθον ἡ δὲν ἦσαν σὺ, ἡ "Ισαβέλλα δὲ Λωτρέκ, πού εἶσαι μταίγη στὴ Μητρόπολιν τῆς Βαλεντίας, τὴν 5 "Ιανουαρίου ντυμένη μὲ τὸ ἐνδυμα μνηστῆς;

Καὶ αὐτὸς πού ἐβάδιζε κατόπιν σου δὲν ἦταν ὁ ἀνιχνεύς, μανοῦλ Δὲ Πουτλ! Ἡ ἦσαν ὅλα ἀπάτη;

Γράψε μου! Ταχέως! Ταχέως! Ὅχι λόγια χωρὶς ἔννοια, δικαιοδοσίας. Μίαν σαφὴν ἀπάντησιν.

Τὴν σιωπὴν ἢ τὴν ἀπόδειξιν.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΒΔΟΜΗ

16 Μαΐου, 4 π. μ.

Ἐκείνη πρὸς ἐκείνον

Ναί, τὴν ἀπόδειξιν μοῦ εἶναι ἡ

νὰ τὴν δώσω

Ὅτι εἶδες ἐφαίνετο ἀληθινὸν καὶ

μὸς ἦταν ἡμεῖς.

Ἀλλὰ τὸ πῶς; μὴν ἀνὰ τὴν

Καλλιτέρα ὥς καὶ ἔχω νὰ σοῦ

μακρὰν διήγησιν. Ἡς ὁποῖα; μὴν

γράφω τὴν νύκτα. Θεέ μου, Κύριε,

μου λίγη ἡσυχίαν. Τὸ χέρι μου

Θεέ μου! νὰ σ' εὐχαριστήσω

γιατὶ ζῇ!

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΔΕΚΑΤΗ ΟΓΔΩΔΗ

16 Μαΐου, 6 π. μ.

Ἐκείνη πρὸς ἐκείνον

Τρεῖς ὥρες ἔμεινα γονατισμένη

προσευχόμενη καὶ τώρα σοῦ γράφω

ἡσυχῇ.

Ἐπανέρχομαι σὲ σένα.

Ἀφῆσέ με νὰ σοῦ πῶ, νὰ σοῦ

ἡγηθῶ τὰ πάντα ἀπὸ τῆς στιγμῆς

σ' ἐγκατέλειπα στὴ Βαλεντία ὡς ἡ

μὴ πού ἀφιερώθηκε στὸν Θεό.

Ἦτον, θυμᾶσαι καλά, ἦτον

Αὐγούστου 1632 ὅταν χωρισθήκαμε.

Μὲ ἀποχαιρέτισες χωρὶς νὰ μοῦ

πῇ καὶ πῇ, ἐγὼ δὲ μὲ προαισθόμην

κακὰ, δὲν μπορούσα ν' ἀρῇσω τὴν

τοῦ μανδύα σου, γιὰτὶ ἐνόμιζα ὅτι

ἐφρευγες γιὰ λίγες μέρες ὅπως μοῦ

σχεσο, ἄλλ' ὅτι ὁ χωρισμός θὰ ἦταν

ὀνίος. Ἐοῖμαι νῦν 11 στήν ἐκκλησίαν

πόλεως ὅταν ἀνέβηκες στὸ λευκὸ

ἔγγραφο τρεῖς φορὲς νὰ μοῦ πῇς

τὸ "ὕμναινε". Τὴν τρίτην φορὴν

ἔμεινα; Γιὰτὶ ἐφρυγες; Μήκα μὲτα

ἀλλὰ ἐτορᾶς σὲν ἐξομῶν

σὲ παρακολούθησα ἀπ' ἐκεῖ. Σιγά-σιγά

ἡ καρδιά μου! Πόσο ὑπέφερα!

Ἦμιον περὶ μόνῃ. Ὁ ἀγαπημένος μου, σὺ, ὁ

εἶχες φύγει. Θὰ σὲ ξανάβλεπα πειά;

Ἐγὼ εἶμαι ὁ "Αντώνιος, ὁ κόμης. Δὲ Μορέ

τὸν ὁποῖον ἐνόμισες σκοτωμένον. Σὺ ἀκόμη οὐκ ἐλευθερῶν, ἀλλ' ἐκδικούμενος ὑπὸ τοῦ Κυρίου. Ὡ! ἂν τὰ πράγματα εἶναι ὅπως φο-

βοῦμαι, ἀλλοίμονον καὶ εἰς τοὺς δύο!

Τὸ περιστέρι φαίνεται ἔχασε τὸν δρόμο του τὴν νύκτα καὶ ῥασμένο ἀναπαύθηκε, γιὰτὶ ἐφθασε τὸ πρῶτ.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΔΕΚΑΤΗ ΠΕΜΠΤΗ

16 Μαΐου 7η ὥρα π. μ.

Ἐκείνη πρὸς ἐκείνον.

Ναί! Ναί! Ἐμεθα δυστυχεῖς!

Ναί! Εἶμαι ἡ "Ισαβέλλα δὲ Λωτρέκ!

Μ' ἐφαντάσθηκες ἀπιστον! Ἐμένα! Πῶς; διατὶ; διὰ τὴν ἀσπίδω τὸν ἑαυτὸν μου, ἀλλὰ κατηγοράθ.

Γνωρίζεις ὅτι τὸ περιστέρι σὲ δύο ὥρες εἶναι μαζί σου κατόπιν ἀπὸ δύο ὥρες μαζί μου.

Γνωρίζεις ὅτι τριάντα λεύγες εἶναι ὁ ἓνας μακριὰ ἀπὸ ἄλλον.

Ἄς δοῦμε λοιπὸν πῶς σὲ ἠπάτησα, πῶς σ' ἐπρόδοσα!

Πήγαινε, περιστέρι μου, σὺ εἶσαι ὁ κύριος τῆς ζωῆς μου!

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΚΤΗ

16 Μαΐου ὥρα 11 π. μ.

Ἐκείνος πρὸς ἐκείνην

Τὰ μάτια μου, ἡ καρδιά μου, ἡ ψυχὴ μου, ὅλα μὲ ἀπῆλθον ἡ δὲν ἦσαν σὺ, ἡ "Ισαβέλλα δὲ Λωτρέκ, πού εἶσαι μταίγη στὴ Μητρόπολιν τῆς Βαλεντίας, τὴν 5 "Ιανουαρίου ντυμένη μὲ τὸ ἐνδυμα μνηστῆς;

Καὶ αὐτὸς πού ἐβάδιζε κατόπιν σου δὲν ἦταν ὁ ἀνιχνεύς, μανοῦλ Δὲ Πουτλ! Ἡ ἦσαν ὅλα ἀπάτη;

Γράψε μου! Ταχέως! Ταχέως! Ὅχι λόγια χωρὶς ἔννοια, δικαιοδοσίας. Μίαν σαφὴν ἀπάντησιν.

Τὴν σιωπὴν ἢ τὴν ἀπόδειξιν.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΒΔΟΜΗ

16 Μαΐου, 4 π. μ.

Ἐκείνη πρὸς ἐκείνον

Ναί, τὴν ἀπόδειξιν μοῦ εἶναι ἡ

νὰ τὴν δώσω

Ὅτι εἶδες ἐφαίνετο ἀληθινὸν καὶ

μὸς ἦταν ἡμεῖς.

Ἀλλὰ τὸ πῶς; μὴν ἀνὰ τὴν

Καλλιτέρα ὥς καὶ ἔχω νὰ σοῦ

μακρὰν διήγησιν. Ἡς ὁποῖα; μὴν

γράφω τὴν νύκτα. Θεέ μου, Κύριε,

μου λίγη ἡσυχίαν. Τὸ χέρι μου

Θεέ μου! νὰ σ' εὐχαριστήσω

γιατὶ ζῇ!

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΔΕΚΑΤΗ ΟΓΔΩΔΗ

16 Μαΐου, 6 π. μ.

Ἐκείνη πρὸς ἐκείνον

Τρεῖς ὥρες ἔμεινα γονατισμένη

προσευχόμενη καὶ τώρα σοῦ γράφω

ἡσυχῇ.

Ἐπανέρχομαι σὲ σένα.

Ἀφῆσέ με νὰ σοῦ πῶ, νὰ σοῦ

ἡγηθῶ τὰ πάντα ἀπὸ τῆς στιγμῆς

σ' ἐγκατέλειπα στὴ Βαλεντία ὡς ἡ

μὴ πού ἀφιερώθηκε στὸν Θεό.

Ἦτον, θυμᾶσαι καλά, ἦτον

Αὐγούστου 1632 ὅταν χωρισθήκαμε.

Μὲ ἀποχαιρέτισες χωρὶς νὰ μοῦ

πῇ καὶ πῇ, ἐγὼ δὲ μὲ προαισθόμην

κακὰ, δὲν μπορούσα ν' ἀρῇσω τὴν

τοῦ μανδύα σου, γιὰτὶ ἐνόμιζα ὅτι

ἐφρευγες γιὰ λίγες μέρες ὅπως μοῦ

σχεσο, ἄλλ' ὅτι ὁ χωρισμός θὰ ἦταν

ὀνίος. Ἐοῖμαι νῦν 11 στήν ἐκκλησίαν

πόλεως ὅταν ἀνέβηκες στὸ λευκὸ

ἔγγραφο τρεῖς φορὲς νὰ μοῦ πῇς

τὸ "ὕμναινε". Τὴν τρίτην φορὴν

ἔμεινα; Γιὰτὶ ἐφρυγες; Μήκα μὲτα

ἀλλὰ ἐτορᾶς σὲν ἐξομῶν

σὲ παρακολούθησα ἀπ' ἐκεῖ. Σιγά-σιγά

ἡ καρδιά μου! Πόσο ὑπέφερα!

Ἦμιον περὶ μόνῃ. Ὁ ἀγαπημένος μου, σὺ, ὁ

εἶχες φύγει. Θὰ σὲ ξανάβλεπα πειά;

Ἐγὼ εἶμαι ὁ "Αντώνιος, ὁ κόμης. Δὲ Μορέ

τὸν ὁποῖον ἐνόμισες σκοτωμένον. Σὺ ἀκόμη οὐκ ἐλευθερῶν, ἀλλ' ἐκδικούμενος ὑπὸ τοῦ Κυρίου. Ὡ! ἂν τὰ πράγματα εἶναι ὅπως φο-

βοῦμαι, ἀλλοίμονον καὶ εἰς τοὺς δύο!

Τὸ περιστέρι φαίνεται ἔχασε τὸν δρόμο του τὴν νύκτα καὶ ῥασμένο ἀναπαύθηκε, γιὰτὶ ἐφθασε τὸ πρῶτ.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΔΕΚΑΤΗ ΠΕΜΠΤΗ

16 Μαΐου 7η ὥρα π. μ.

Ἐκείνη πρὸς ἐκείνον.

Ναί! Ναί! Ἐμεθα δυστυχεῖς!

Ναί! Εἶμαι ἡ "Ισαβέλλα δὲ Λωτρέκ!

Μ' ἐφαντάσθηκες ἀπιστον! Ἐμένα! Πῶς; διατὶ; διὰ τὴν ἀσπίδω τὸν ἑαυτὸν μου, ἀλλὰ κατηγοράθ.

Γνωρίζεις ὅτι τὸ περιστέρι σὲ δύο ὥρες εἶναι μαζί σου κατόπιν ἀπὸ δύο ὥρες μαζί μου.

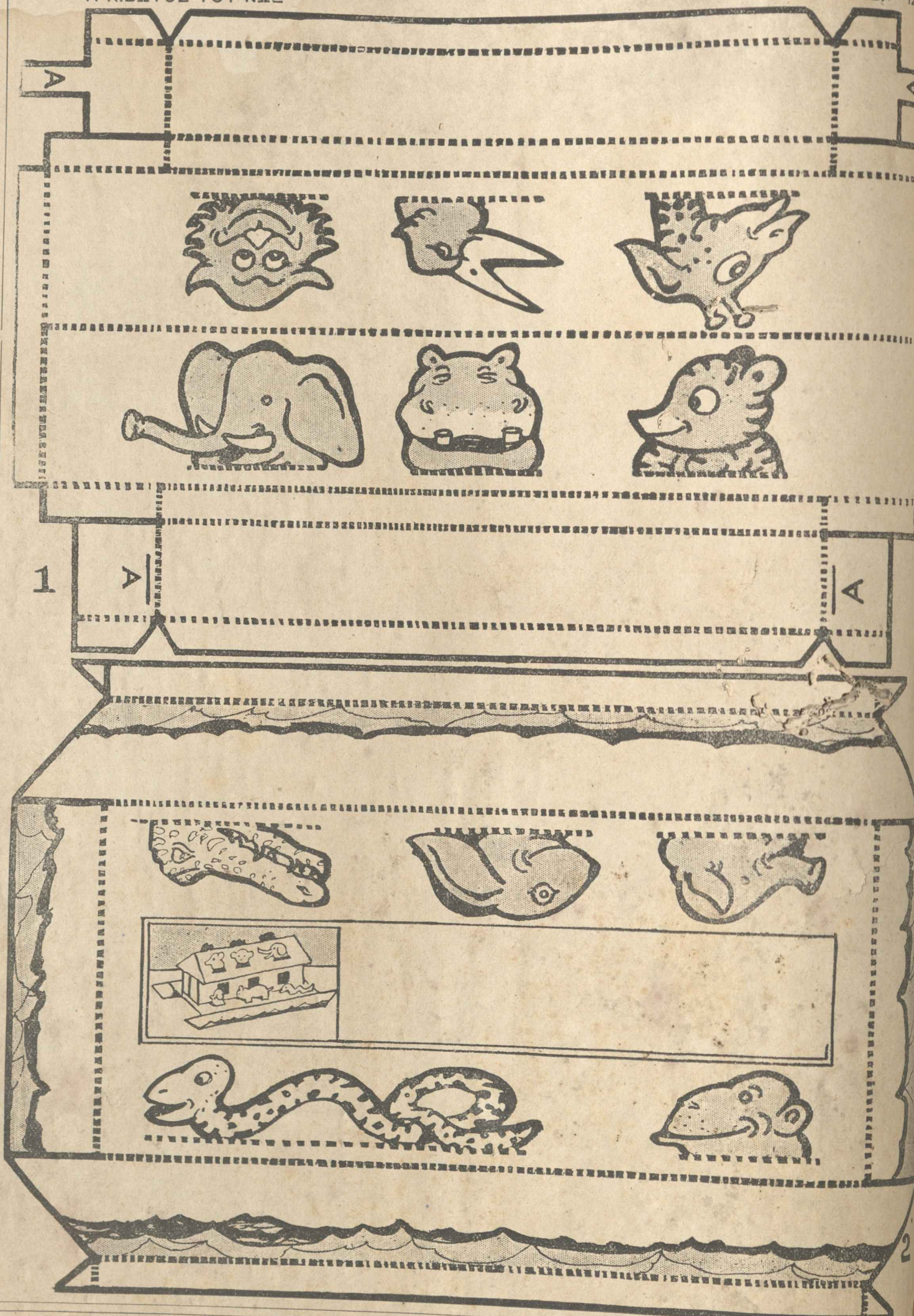
Γνωρίζεις ὅτι τριάντα λεύγες εἶναι ὁ ἓνας μακριὰ ἀπὸ ἄλλον.

Ἄς δοῦμε λοιπὸν πῶς σὲ ἠπάτησα, πῶς σ' ἐπρόδοσα!

Πήγαινε, περιστέρι μου, σὺ εἶσαι ὁ κύριος τῆς ζωῆς μου!

Η ΚΙΒΩΤΟΣ ΤΟΥ ΝΩΕ

ΙΔΕ ΣΕΛΙΔΑ 127

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ
ΕΚΘΕΣΙΣ

Τῶν παρὰ τῆς κυρίας
ΚΑΛΛΙΟΠΗΣ Ε. ΛΕΚΟΥ
Κομισθέντων ἐκ Παρισίων Modelles Γυναικείων
Πόλων

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ
ΠΛΕΚΤΩΝ ΕΠΙΠΛΩΝ ΚΑΙ ΚΑΛΑΘΟΠΟΙΪΑΣ
ΜΙΧΑΗΛ ΣΕΡΓΑΚΗ
ΟΔΟΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ & ΛΙΜΠΟΝΑ
(ΟΠΙΣΘΕΝ ΑΓ. ΕΙΡΑΝΗΣ)

ΚΑΛΤΣΑΙ ΚΑΛΤΣΑΙ ΚΑΛΤΣΑΙ
ΜΟΝΟΝ ΣΤΗΝ ΚΕ...
ΤΟΥ ΕΥΧΥΝΟΤΕΡΟΝ ΣΤ... ΤΟΥ

10 - Αγίου Μάρκου

ΑΦΕΙΟΝ
ΚΟ
ΛΟΣ ΣΩ

Ζηρὲν Ζορζὲν μὲ σχέδια μεταξωτὰ εἰς πλου-
σίαν συλλογὴν παρέλαβεν τὸ κατὰστημα

Ν. Γ. ΣΟΦΟΥ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 46

ΝΤΟΚΑΣ

Χαρτοπωλεῖον

Ἐπισκεπτήρια, Τυπογραφικαὶ ἔργασίαι, Προσκλητήρια γάμων.
5 ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 5

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΙΩΑΝΝ. ΠΟΥΛΗΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ-ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Δημοκρίτου 7. Δέχεται 3-4 μ. μ. Ἀριθ. Τηλεφ. 22-10

ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ
Ν. ΣΠΕΤΣΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ἐπιστημονικὴ ταχίστη διδασκαλία
ΑΘΗΝΑ 1-Ὁδὸς Κοραΐ 4

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ Ζερμπά Εδριπίδου 7.

ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΟΝ ΑΝΤ. Ι. ΘΡΟΥΒΑΔΑ Ιατροῦ. Ἀκτινο-
μήσεις, ἀκτινογραφίαι, ἀκτινοθεραπείαι. Ἐφαρμογὴ ὅλων τῶν
δυν ἡλεκτροθεραπειῶν. Ὁδὸς Σταδίου 51. Ὁραὶ 10-1 καὶ

Α. ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΣ, πτυχιούχος χειρουργός, ὁδοντίατρος
αὐτὸς 9. (οἶκος Τραχίλη). Ταρεῖα καὶ ἀνάδυνο; ἰατρικὴ δι-
κὴς μεθόδου.

ΕΦΘΑΣΕ ΣΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΑΤΟΥ τὸ CREPE RUBBER. Τὸ
PE RUBBER εἶνε τὸ γνήσιον καουτσούκ, μόνον ἔξοχεται τῆς
αὐτοῦ. ἔχει πενταπλασίαν ἀντοχὴν τῶν ἄλλων πεταγῶν, εἶνε ἐλα-
στον καὶ ἀπορροφῶν. Ὡς ἐπίσης μόνον ἀντισταστικόν, θαυμάσια
UX VELOURS CHEVREUX VELOURS καὶ πλουσίαι σὺν
ἑκατοντάων ἀγγραφαῶν. Μία ματιὰ στὴ βιτρίνα τοῦ καὶ.

ΙΩΑΝΝ. Α. ΖΕΡΒΟΣ Διηγήτορας Ἀθηνῶν Πατριῶν
αὐτοῦ. Πανεπιστημίου 47 (17).

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1841

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ:

Γ. ΙΑΤΡΟΥ
ΘΗΣ. ΔΗΜΕΤΡΑΣ
ΜΙΧ. ΒΥΛΑΜΠΙΟΣ
ΛΕΩΝ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ
ΑΛΕΞ. ΚΟΥΡΤΗΣ

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ

Α. ΔΙΟΜΗΔΗΣ

ΣΥΝΔΙΟΙΚΗΤΗΣ

Ι. ΔΡΟΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ (ΠΕΙΡΑΙΩΣ)

ΑΛ. ΚΡΙΕΖΗΣ
ΔΙ. ΜΟΥΣΑΣ
ΦΡΑΓΚΟΣ

ΤΜΗΜΑΤΑΡΧΗ: ΜΕΓΑΛ'ΔΗΣ

ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ

ΑΠΠΟΘΕΜΑΤΙΚΑ ΚΕΦΑΛΑΙΑ

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

Εκδόσεις τραπεζικών γραμμών
Προεξόφλησεις
Δια και άνοικτοι λ/σμοί
χρημ. λογαρίων.

Δάνεια επί ενεχύρων έμπορευ.
Δάνεια ένοπόθηχα χρεωλυτικά
νοικτον λογαριασμον.

Δάνεια προς δήμους, λιμένας, κ.
νομικά πρόσωπα δημοσίας τάξεως.

Δάνεια προς γεωργούς και κτηματ.
Υπηρεσία των εις χρυσών και τραπεζ.
γρομμάτια Έθνικων Δανείων και Δανείων

Έθνικης Τραπέζης.

Αγορά και πώλησις συναλλάγματος
του έξωτερου.

Πειρ
ειδικ

CRE
φτελ
φρότι
VEA

